

THE ATMANAND PRAKASH REGISTERED No. B. 431

{ શ્રોમદ્વિજ્ઞાનન્દસૂરિસદ્ગુરુન્યો નમઃ }

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

{ સેવ્યઃ સદા સદ્ગુરુ કલ્પવૃદ્ધઃ }

શાન્તિઃ સ્વાન્તપ્રસૂદા જવતિ જવતિતિજ્ઞાન્તિરુન્મૂલિતા ચ
જ્ઞાનાનન્દોદ્યમન્દઃ પ્રસરતિ હૃદયે તાત્ત્વિકાનન્દરમ્યઃ ।
અર્હદ્વાણીવિનોદો વિશદયતિ મનઃ કર્મકદ્વાનદ્વામ્જઃ
આત્માનન્દપ્રકાશો યદિ જવતિ નૃણાં જાવમૃદ્-હૃદિકાશઃ ॥

પુસ્તક ૧૨. } વીર સંવત ૨૪૪૧ વૈશાખ. આત્મ સં. ૧૯. { અંક ૧૦ મો

પ્રકાશક-શ્રીજૈન આત્માનન્દ સભા. ભાવનગર.

વિષયાનુક્રમણિકા.

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.	નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ
૧	પ્રભુ સ્તુતિ, ગુરુ સ્તુતિ. ...	૨૬૩	૬	પરતૃષ્ઠા વિરમણપદ-અનુવાદ ...	૨૮૯
૨	પન્થાસળ શ્રીમદ્ દાનવિજયળ મહારા- જનું વ્યાખ્યાન હેલ્લું ...	૨૬૪	૭	જૈનોનાતિ ...	૨૯૦
૩	ભાવથી શું ધર્મપ્રાપ્ત થાય છે ?	૨૭૨	૮	જુની જૈન સાહિત્ય પ્રવૃત્તિને નિભાવી	
૪	શ્રી જૈન શ્વેતાશ્વર કોનકર-સનું અધારણ ...	૨૭૬	૯	રાખવાની જરૂર ...	૨૯૨
૫	આશ્રવમિમાસા (કથાયનું સ્વરૂપ) ...	૨૭૮	૧૦	પન્થાસળ શ્રી સંધને જવાબ ...	૨૯૪
			૧૧	સમાલોચના ...	૨૯૪
			૧૨	વર્તમાન અને ખેદજનક સમાચાર. ...	૨૯૭-
				વાર્ષિક-મૂલ્ય રૂ. ૧) ટપાલ ખર્ચ આના ૪	૨૯૮

ધી આનંદ પ્રી-ટીંગ પ્રેસમાં શાહ ગુલામચંદ લલુભાઈએ છાપ્યું-ભાવનગર.

આમા વર્ષની અપૂર્વ ભેટ.

આ સભાને ચાલતા વર્ષના જેઠ માસમાં વીશમું વર્ષ બેસતું હોવાથી તેની ખુશાલીમાં શ્રી ચંતામ્બરીય જૈન ગ્રંથ માર્ગદર્શક યાને જૈન ગ્રંથ ગાઇડ નામનું એક ઉમદા અને દળદાર પુસ્તક ભેટ.

અમારા માસિકના માનવંતા કદરદાન ગ્રાહકોને જણાવવા રજા લઈએ છીએ કે આ વર્ષનો આ નવમો અંક છે. આ વર્ષને પુરું થવાને માત્ર ત્રણ માસ બાકી છે, દરમ્યાન આ સભાને એક માસ પછી જેઠ માસમાં વીસમું વર્ષ બેસતું હોવાથી તેની શરૂઆતમાં જ અમારા ગુરુભક્ત ગ્રાહકોને જેમ દર વર્ષે દ્રવ્યાનુયોગ કે ચરિતાનુયોગનો અપૂર્વ ગ્રંથ (જે દરવર્ષે જ ભેટ આપવાનો નિયમિત ક્રમ માત્ર અમારે જ છે તે) સભાના ધારા મુજબ સુમારે દશથી અગ્ગાર ફારમનો ગ્રંથ ભેટ અપાય છે, તેને બદલે આ વર્ષે આ સભાને વીશમું વર્ષ બેસતું હોવાથી તેની ખુશાલીમાં સુમારે ત્રીશ ફારમનો, ઉચ્છૈંદીશ કેટ્ટીજ પેપરમાં સુંદર ટાઇપથી છપાવેલ, સુંદર ચળકતા સોનેરી રંગીન કપડાથી પાકી બાઇડીંગ કરેલો, સુમારે અઢીશ હ પાનાનો અમુલ્ય જૈન ગ્રંથ ગાઇડ નામનો ગ્રંથ, જેના કે પ્રયોજક ઉપાધ્યાયજી શ્રીમદ વીરવિજયજી મહારાજના શિષ્ય શ્રી વિનયવિજયજી મહારાજ છે; જે ગ્રંથ ખરેખર એક જૈનસાહિત્યમાં વૃદ્ધિ કરવા સાથે લાયબ્રેરી (પુસ્તકાલય) ના શ્રૃંગાર રૂપ છે. અને તે આ વર્ષે માટેજ આવો મોટો ગ્રંથ ભેટ આપવાનો સભાએ ઠરાવ કર્યો છે. અને હવે પછી ધારા પ્રમાણે ભેટ આપવામાં આવશે.

શ્રી જૈનગમ રૂપ મહોદધિના મથનથી આજસુધીમાં પ્રગટ થયેલા અમુલ્ય ગ્રંથરૂપ રત્નોના સ્વરૂપ માર્ગને બતાવવામાં ભેમીયા જેવો આ અપૂર્વ ગ્રંથ થોડા વખતમાં અમારા તરફથી પ્રસિદ્ધ થયો છે, આ ગ્રંથની અંદર નાના મોટા ૬૦૦ વિષયો આવેલા છે, તે ગ્રંથોના નામ ઐકારાદિ ક્રમને અનુસરીને રાખવામાં આવ્યા છે, પ્રત્યેક ગ્રંથની માહિતી મેળવવાને માટે તેની અંદર આવતા વિષયો પણ ઐકારાદિ ક્રમથી ગોઠવેલા છે, અને તે તે વિષયો ઉપલબ્ધ થવા તેના પૃષ્ઠાંકો પણ તેમની સામે આવેલા છે.

તે સિવાય તે તે ગ્રંથના કર્તા, સ્થલ, મુદ્રાલય, મુલ્ય, અને શક સંવત્સર વગેરે તેના આરંભમાં દર્શાવેલ છે. આથી જૈનધર્મ સંબંધી વિવિધ વિષયોના પ્રમાણોનો સંગ્રહ કરવાની ઇચ્છા રાખનારાઓ, જૈન વ્યાખ્યાનકારો, જાહેર વક્તાઓ, લેખકો અને અભ્યાસીઓને આ ગ્રંથ અત્યંત ઉપયોગી થવા વિના રહેશે નહિ. ગ્રંથની આઘમાં તે તે ગ્રંથોની અનુક્રમણિકા આપવામાં આવી છે અને તેની અંદર આવતા વિષયોની પણ ઘણી ઉત્તમ યોજના આપવામાં આવી છે.

જૈનાગમની પ્રગટ થયેલી જ્ઞાનસ્મૃત્તિના વિલાસથી ભરપૂર એવો આ ગ્રંથ પ્રત્યેક જૈન વિદ્વાન મુનિઓ, અને ગ્રંથરચે આદરથી સંગૃહિત કરવા યોગ્ય છે અને પ્રત્યેક ગૃહ, પુસ્તકાલય અને જાહેર પુસ્તકાલયોમાં અલંકાર રૂપે સ્થાપન કરવા યોગ્ય છે.

આ ગ્રંથ ચાલતા માસની વદ ૮ થી આ માસિકના માનવંતા ગ્રાહકોને વી. પી. કરી મોકલવાનું શરૂ કરવામાં આવશે. ગ્રંથ ઘણો મોટો હોવાથી પોસ્ટ ખર્ચના રૂ. ૦-૩-૦ વધારે જે હોવાથી રૂ. ૧-૭-૦ વી. પી. કરવામાં આવશે. જેથી અમારા સુર ગ્રાહકો તે સ્વીકારી કદરુજી લવાજમ મોકલી આપવા ચુકશે નહીં.

વેલ્યુપેબલ સ્વીકારવું ન હોય તેમણે તરતજ ઉપરની મુદત પહેલા અમેને પત્રદ્વારા લખી જણાવવું. જેથી નકામો સભાને પોસ્ટેજનો ખર્ચ કરવામાં ન આવે અને જ્ઞાનખાતાને નુકશાની ન થાય, એટલું જ નહિ પરંતુ પોસ્ટ ખાતાને પણ તકલીફ ન પડે. જેનો સ્વીકારવાનો ઉપરની મુદતમાં જવાબ નહીં આવે તેને વી. પી ઉપર મુજબ મોકલવામાં આવશે જેથી મેહેરયાની કરી તેઓ સ્વીકારી લેશે;

શ્રી આત્માનન્દ પ્રકાશ.

इह हि रागद्वेषमोहाद्यज्जिज्ञूतेन संसारिजन्तुना
शारीरमानसानेकातिकटुकडु.खोपनिपात-
पीक्षितेन तदपनयनाय हेयोपादेय-
पदार्थ परिज्ञाने यत्नो विधेयः॥

પુસ્તક ૧૨] વોર સંવત્ ૨૪૪૧, વૈશાક. આત્મ. સંવત્ ૨૯ [અંક ૧૦ મો.

પ્રતુસ્તુતિ.

શાદ્દલવિકીડિત.

જે નિષ્કામ પ્રભુ સદા પણ ધરે કલ્યાણની કામના,
જે આસક્તિ વિના પરોપકૃતિમાં આસક્ત છે નામના;^૧
નૌ રાખે નિજ સાથ કાંઈ પણ તે ચિત્તે દયા ધારતા,
તે અહિંત જિનેશને નમન છે સંસારથી તારતા. ૧

ગુરુસ્તુતિ.

માલિની.

બહુ જન ઉપકારે સર્વદા ચિત્ત ધારે,
સતત કરી વિહારે દેશનાને પ્રસારે;
મન વચન શરીરે શુદ્ધ ચારિત્ર ધારી,
શુદ્ધપદ કમળે તે વંદના છે અમારી. ૧

૧૦૯૧

૧ માત્ર નામના આસક્ત છે, ખરી રીતે આસક્ત નથી.

૨૬૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

પંચાસજી શ્રીમદ્ દાનવિજયજી મહારાજનું

વ્યાખ્યાન ૧૦ મું. (છેલ્લું)

(ગતાંગ પૃષ્ઠ ૨૪૨ થી ૨૪૩)

જીવનો વિષય.

દેવ, ગુરૂ અને ધર્મના વિષયને લગતાં વ્યાખ્યાન આજ સુધીમાં મારી યથા શક્તિ પ્રમાણે કહી બતાવ્યાં. હવે આજે જીવના વિષય સંબંધી કહું છું, વિચાર કરવો તે તો આપ બુદ્ધિમાનોનેજ આધીન છે.

મંગલાચરણં.

યે નો પંડિતમાનિનઃ જ્ઞાનમસ્વાધ્યાયચિંતાંચિતાઃ ।

રાગાદિગ્રહવંચિતા ન મુનિભિઃ સંસેવિતા નિત્યશઃ ॥

નાકૃષ્ટા વિષયૈ મદૈર્ ન મુદિતા ધ્યાને સદા તત્પરા—

સ્તે શ્રીમન્મુનિપુંગવા ગણિવરા કુર્વેતુ નો મંગલં ॥ ૧ ॥

અર્થ—જે મહા પુરૂષો પંડિતપણાના મદે કરીને રહિત અને કોષાદિકને શાંત કરવામાં, ઇંદ્રિયોને દમન કરવામાં, સ્વાધ્યાય કરવામાં સદા લીન છે; તેમજ રાગાદિક ગ્રહોથી ઠગાયા નથી; અને બીજા અનેક મુનિઓ જેની સેવા કરે છે, તેમજ ઇંદ્રિયોના વિષયોમાં ઝેંચાતા નથી; અને જ્ઞાનાદિકની પ્રાપ્તિ થયા છતાં મદોન્મત્ત પણ થતા નથી અને સદા ધ્યાનમાંજ મગ્ન રહે છે. તેવા શ્રીમાન મહાત્માઓ અમોને સદા મંગલ કરો. ॥ ૧ ॥

નવતત્ત્વનું દુકં સ્વરૂપ.

જીવાજીવૌ તથા પુણ્યં, પાપમાશ્રવસંવરૌ ॥

વંધો વિનિર્જરામોક્ષૌ નવ તત્ત્વાનિતન્મતે ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—ચેતના લક્ષણવાળો જીવ જાણવો અને તેનાથી જે વિપરીત લક્ષણવાળો તે અજીવ જાણવો. તે અજીવના ધર્મોસ્તિકાય, અધર્મોસ્તિકાય, આકાશ, કાળ અને પુદ્ગલ આ પાંચ મુખ્ય લેહો છે. જે પદાર્થો જગત્ની અંદર છે, તે સર્વ જીવ અને અજીવની અંદર સમાય છે. જ્ઞાનાદિ, રૂપરસાદિ દ્રવ્ય ગુણ, કર્મ આદિ, દુઃખાદિ ઇત્યાદિ અન્ય મતવાળાઓએ જે તત્ત્વો માનેલાં છે, તેમાંથી કોઈ પણ જીવ અજીવ વિના પોતાના સ્વરૂપને પામી શકતા નથી, કેમકે જીવ અને અજીવથી એકાંત જુદા જેવામાં આવતા નથી. તેમની પ્રતિપત્તિ જીવાજીવ રૂપેજ થાય છે. જીવ અજીવ એ બે રાશીમાં જગત્ સમાય છે. આ બે રાશીમાં જે ન આવે તે શશલાના શૃંગ સમાન જાણવું. આમ છે તો પુણ્ય પાપ આશ્રવાદિનો પણ

પન્થાસજી શ્રીમદ્ દાનવિજયજીનું ધર્મ સંબંધી લાપણું.

૨૬૫

જીવ અજીવમાં સમ વેશ થઈ ગયો, માટે જીવમાં પાકવાં ન જોઈએ આવી શંકા ન કરવી. કેમકે પુણ્ય પાપાદિકોને કોઈ ન માને તે શંકા ટાળવા માટે જીવ કહેવાની જરૂર છે. પુણ્ય તે શુભ કર્મ પુણ્ય, અને પાપ તે અશુભ કર્મ પુણ્ય. આશ્રવ તે પુણ્ય પાપના આગમનનું કારણભૂત-મન, વચન, અને કાયાનો વ્યાપાર, સંવર તે આશ્રવને રોકનાર, બંધ તે કષાયવાળા આત્માનો કર્મોની સાથે મેલાપ વિશેષ, નિર્જરા તે આત્મા સાથે સંબંધીત કર્મનો ક્ષય, મોક્ષ તે સર્વથા પ્રકારે આત્માને લાગેલાં કર્મોથી અલગ થવું. હવે આ નવ તત્વોનો અનુક્રમથી વિસ્તાર કરીને કહીશું.

આત્માનું લક્ષણ.

તત્ત્વ જ્ઞાનાદિધર્મેષ્યો । જિજ્ઞાસિન્નો વિવૃત્તિમાન ॥

યઃ કર્તા કર્મ જ્ઞેદાનાં । જોક્તા કર્મ ફલસ્ય ચ ।

સંસર્તા પરિનિર્વાતા । સહ્યાત્મા નાન્યદ્વક્ષણઃ ॥ ૧ ॥

અર્થ—તત્ત્વ એટલે તે નવ તત્વોમાં જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, સુખ, દુઃખ, વીર્ય આદિ ધર્મોથી જીવ ભિન્ન પણ નથી, અને અભિન્ન પણ નથી પણ ભિન્નાભિન્નરૂપે માનેલો છે. જે જ્ઞાનાદિક ધર્મથી જીવ ભિન્ન જ હોય તો, હું બાહ્ય છું. હું જોઈ છું, હું કરું છું, હું સુખી છું, ઇત્યાદિ અલેખપણે બુદ્ધિ જે થાય છે તે ન થવી જોઈએ, પરંતુ અલેખ બુદ્ધિ તો સર્વને થાય છે અને જે તે પ્રમાણે સર્વથા અલેખ હોય તો આ ધર્મી છે આ તેના ધર્મો છે, એવી ભેદ બુદ્ધિ ન થવી જોઈએ, અને તેમ થાય છે. અગર જે અભિન્નતા માનીએ તો જ્ઞાનાદિક સર્વ ધર્મોનું એક્યપણું થઈ જાય, કેમકે તે જીવથી સર્વથા ભિન્ન નથી, અને જે તેમજ થાય તો માફ જ્ઞાન, માફ જોવું, ઇત્યાદિ જ્ઞાનાદિની પરસ્પર ભેદની પ્રતીતિ જે થાય છે તે નજ થાય, માટે જીવ, જ્ઞાનાદિધર્મથી ભિન્નાભિન્ન જ માનેલો છે આથી સમજવાનું એ છે કે જે મતવાળાઓ એકાંત ભેદ જ માને છે તથા જે એકાંત અલેખ માને છે, તે યુક્તિયુક્ત જ નથી, તથા અસત્યમાં સત્ય બુદ્ધિ, સત્યમાં અસત્ય બુદ્ધિ તેમ પોતાનું જોડું સિદ્ધ કરવાને માટે કુયુક્તિ આદિ કરે, તથા ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, હાસ્ય, મૈથુન, કલહ આદિ અનેક પ્રકારે જ્ઞાનાવરણીયાદિ કર્મ લેદોનો કર્તા તથા શુભાશુભ કર્મ ફળોનો ભોક્તા તથા કર્મના વશે કરી નરકાદિ ગતિમાં ગમન કર્તા તથા સમ્યક્દર્શન (સત્યમાં જે સત્ય બુદ્ધિરૂપ શ્રદ્ધાન) તથા જ્ઞાન તથા ચારિત્ર તે ક્રોધાદિકનો ત્યાગરૂપ રત્નત્રય તેના અભ્યાસે કરી કર્મ મળનો દૂર કરનાર, તે આત્માજી હોય છે.

આ પ્રસંગે આત્માને નહીં માનવાવાળા કહે છે.

પૂર્વપક્ષ—આ તમારો આત્મા નિત્ય છે કે અનિત્ય ? નિત્ય કહેશે તો આત્મા સિદ્ધ નહીં થાય, કેમકે નિત્યાત્મા કર્મ લેદાદિકનો કર્તા બની શકતો નથી. અને માનશે તો લક્ષણ જૂઠું કરશે, જીવો કે—

૨૬૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

અપ્રચ્યુતાનુત્પન્નસ્થિરૈકસ્વજાવત્ત્વં નિત્યત્વં ।

અર્થ—કોઈ વખતે જેનું નષ્ટપણું નથી તથા કોઈ વખતે જેની ઉત્પત્તિ પણ નથી. છે તેવું ને તેવુંજ સ્થિર એક સ્વભાવરૂપ હોય તેનું નામ નિત્ય છે. તો એ લક્ષણ આત્મામાં કેમ ઘટે ? કારણ કે કોઈ વખત સુખનો ભોક્તા તો કોઈ વખત દુઃખનો ભોક્તા, ઇત્યાદિ નિત્ય પક્ષમાં નહીં બની શકે તેમજ બીજા પણ ઘણા દોષો આવે છે, તે આ પ્રમાણે જન્મમરણાદિક થાય છે તે પણ નહીં થાય, તથા મોટા શરીરમાં મોટો અને નાનામાં નાનો થઈ રહે છે. તે પણ નહીં બની શકે, તથા જ્ઞાનનું ઓછાપણું તેમ અધિકપણું તે પણ નહીં ઘટે.

જો અનિત્ય પક્ષ માનશો તો ક્ષણ ક્ષણમાં વિનાશી માનો છો કે પ્રાણવાયુ નાશાનંતર નાશ માનો છો. જો ક્ષણક્ષણમાં વિનાશી માનતા હશે તો ઔદ્ધ મતમાં પ્રવેશ થશે, અને જો પ્રાણવાયુ નાશાનંતર નાશ માનશો તો અમારો મત સિદ્ધ થયો. અમે પણ ચાર ભૂતથી શરીરમાં ચૈતન્યની ઉત્પત્તિ થઈ માનીએ છીએ, બૃહદ્દારણ્યોપનિષદમાં પણ કહ્યું છે કે—

વિજ્ઞાનઘન એવ એતેજ્યો, જૂતેજ્યઃ સમુત્થાય ।

તાન્યેવાનુ વિનશ્યતિ, ન પ્રેત્ય સંજ્ઞાસ્તીતિ ॥

અર્થ—જ્ઞાન સ્વરૂપ આત્માજ પૃથ્વ્યાદિ ચાર ભૂતથી ઉત્પન્ન થાય છે, તે ભૂતના વિનાશ થવાથી જ્ઞાન સ્વરૂપ આત્માનો પણ વિનાશ થાય છે, માટે પરલોક સંજ્ઞા નથી. આશ્રુતિ પણ આત્મા તથા પરલોકાદિકનો અભાવ સિદ્ધ કરે છે. અને તમોએ પણ પ્રાણવાયુ નાશાનંતર નાશ માનવાથી અમારો મતજ સિદ્ધ કર્યો, માટે આત્માની સિદ્ધિમાં પૂર્વોક્ત જેટલું તમારું કહેવું છે તે સર્વ વ્યર્થ છે.

ઉત્તરપક્ષ—અમો કેવળ નિત્યપક્ષ તેમજ અનિત્યપક્ષ પણ માનતા નથી, કિંતુ નિત્યાનિત્ય પક્ષ માનીએ છીએ. માટે આત્માની સિદ્ધિમાં તમારો કહેલો એક પણ દોષ આવી શકતો નથી. કેમકે વ્યવહારની અપેક્ષાએ ગમનાગમનાદિ ક્રિયાએ કરી કર્મ લેહોનો કર્તા છે, અને નિશ્ચયની અપેક્ષાએ ચિદાનંદમય શુદ્ધાત્મા કર્મ લેહોનો કર્તા નથી. માટે દ્રવ્યની અપેક્ષાએ આત્મા ઉત્પન્ન પણ થતો નથી. તેમ વિનાશ પણ થતો નથી; સ્થિર એક સ્વભાવવાળો છે, તેનો તેજ છે. ફક્ત પર્યાય (કોઈ વખત વિશેષ જ્ઞાની તો કોઈ વખત ન્યૂન જ્ઞાની ઇત્યાદિ) ની અપેક્ષાએ અનિત્ય માનીએ છીએ. એ માટે સુખ દુઃખાદિનો ભોગવવાવાળો આ વિશેષણમાં પણ બાધ આવી શકતો નથી. તેમ જન્મમરણાદિકનો અભાવ રૂપ દોષ પણ આવી શકતો નથી. કારણકે જીવ દ્રવ્ય કોઈ કાળમાં વિનાશ પામતું જ નથી; પણ કર્મના સંયોગે પલટણ સ્વભાવવાળું હોવાથી જન્મ મરણાદિમાં બાધ આવી શકતો નથી. લોકો પણ જીવની સાથે પ્રાણના સંયોગ વિયોગનેજ જન્મ મરણ ઉ-

પંચાસજી શ્રીમદ્ દાનવિજયજીનું કર્મ સંબંધી ભાષણ.

૨૬૭

પચારથી કહે છે; જેમકે માઈ શરીર એ ઉપચાર છે. કેમકે વાસ્તવિક રીતે પોતાનું (આત્માનું) નથી, ફક્ત શરીરની સાથે સંયોગ હોવાથી માઈ માને છે, તેમ પ્રાણનો સંયોગ અને અને વિયોગ થવાથી જન્મ્યો અને મરી ગયો એમ કહે છે તેમજ સંકોચવિકોચ છે તે પણ કર્મ વિના બની શકતો નથી, અને તે કર્મ લેદોનો કર્તા પૂર્વે સિદ્ધ કરીને આવ્યા છીએ, માટે એ પણ દૂષણ આવી શકતું નથી. તેમ જ્ઞાનનું અધિકપણું તેમ ઓછાપણું તે પણ કર્મોધિનજ છે. કર્મ ઓછાં થવાથી જ્ઞાન વધે છે. અને કર્મ અધિક થવાથી જ્ઞાન ઓછું થાય છે, માટે કહેલા દૂષણનો અંશ પણ આવી શકતો નથી, તેથી કર્મ લેદોનો કર્તા સિદ્ધ થયો. તો હવે તેના ફળોનો ભોક્તા પણ તેજ હોવો જોઈએ અને તે ભોક્તા નિત્ય પણ હોવો જોઈએ. અનિત્યજ માનીએ તો જેણે કર્મ કર્યા છે તે તે ફળનો ભોક્તા નહિજ થાય. તે તો વિનાશ પામી ગયો. માટે બીજો ભોગવનાર સિદ્ધ થયો. એમ થવાથી એકનું કરેલું કર્મ બીજાને ભોગવવું જોઈએ, એમ થવાથી નહીં કરેલું કર્મ પણ ભોગવવામાં આવશે. એમ તો છે નહિ માટે કર્મના વશે કરી પરભવમાં ગમન કર્તા આત્મા અવશ્ય માનવો જોઈએ.

શંકા—પ્રથમ કર્મ નથી. તો કર્મ લેદોનો કર્તા અને તેના ફળનો ભોક્તા એવો જીવ કેમ સિદ્ધ થાય ?

કર્મ સિદ્ધિ.

સમાધાન—મનુષ્યપણે મનુષ્ય સર્વ સરખા છે. તો પણ એક ધનવાન, એક નિર્ધન, એક સુખી, એક દુઃખી ઇત્યાદિક જગતનું વિચિત્રપણું થાય છે. તેનું કારણ કોણ છે ? જો કોઈ કારણ નથી તો સર્વદા છે તેવું તેવું જ હોવું જોઈએ; તેવું નથી માટે કોઈ કારણ અવશ્ય છે. જે કારણ છે, તેજ કર્મ છે. કર્મ તે પણ જીવ વિના બની શકતું નથી. કેમકે જીવવડે કરાય તેનું નામ કર્મ છે તો જીવ તથા કર્મ અવશ્ય માનવાં જોઈએ. અને જો તેમાંથી એક પણ ન માનીએ, તો જગતનું વિચિત્રપણું બની શકશે નહિ. દિન કૃત્યમાં જીવ સ્થાપનાના વિષયમાં કહ્યું છે કે:—

શાર્દૂલ.

દ્વમાજ્ઞકકયોર્મનીષિજહયોઃ સદુપનિરુપયોઃ ।

શ્રીમદ્ગુરુતયોર્બદ્વાબદ્ધવતો નીરોગરોગાર્તયોઃ ॥

સૌજાગ્યાસુજગત્વસંગમજુષસ્તુદ્યેપિ નૃત્વેંસ્તરં ।

યત્તત્કર્મનિબંધનં તદપિ નો, જીવં વિના યુક્તિમત્ ॥ ૧ ॥

અર્થ—રાજા અને રંકમાં, પડિત અને મૂળમાં, રૂપવંત અને નિરૂપમાં, ધનવંત અને નિર્ધનમાં, બળવંત અને નિર્બળમાં, રોગી અને નિરોગીમાં,

૨૬૮

આત્માનંદ પ્રકાશ

સૌભાગ્ય અને દુર્ભાગ્યમાં જો કે મનુષ્યપણું સરખું છે, તો પણ એટલો આંતરો છે તેનું કારણ જે છે તેજ કર્મ. કર્મ પણ જીવ વિના બની શકતું નથી. તેમજ કર્મ સિદ્ધિને માટે ધર્મ સંગ્રહણીમાં પણ કહ્યું છે કે:—

આત્મત્વેનાવિશિષ્ટસ્ય, वैचित्र्यं तस्य यच्चज्ञात् ॥

नरादिरूपं तच्चित्र, मष्टष्टं कर्मसंज्ञितं ॥ ૧ ॥

અર્થ—આત્માપણે સર્વ જીવ સરખા છે. તો પણ મનુષ્ય, પશુ આદિ જે વિચિત્ર દશા થાય છે, તે અદૃષ્ટાધિનજ છે. લોકો જેને કર્મ સંજ્ઞા કહે છે. પુરાણમાં પણ કર્મ સિદ્ધિ માટે કહ્યું છે કે:—

यथा यथा पूर्वं कृतस्य कर्मणः, फलं निधानस्यमिवावतिष्ठते,

तथा तथा तत्प्रतिपादनोद्यता प्रदीपद्वस्तेव मतिः प्रवर्तते ॥ ૧ ॥

यद् यद् पुरा कृतं कर्म, न स्मरंतीह मानवाः ॥

तदिदं पांडवश्रेष्ठ दैवमित्यजिघीयते ॥ ૨ ॥

मुदितान्यपि मित्राणि, सुक्रुष्टાથૈવ શત્રવઃ ॥

न हि तेतत्करिष्यन्ति, यन्नपूर्वकृतं त्वया ॥ ૩ ॥

અર્થ—જેવી જેવી રીતે પૂર્વ ભવમાં અથવા પૂર્વ કાળમાં કરેલાં છે તેનાં ફળ ખજાનામાં રાખેલાં ધનની પેઠે મળી શકે છે.

ઉદાહરણ—જેમ હાથમાં દીવો હોય છે તે આલતાં આગળ આગળના પદાર્થોને જણાવે છે, તેજ પ્રમાણે જેવાં જેવાં કર્મ કર્યાં છે તેના અનુસારેજ મતિ પ્રવર્તે છે. અને વચનોના ઉચ્ચાર પણ તેવા પ્રકારથીજ થાય છે. હે પાંડવ શ્રેષ્ઠ, (યુદ્ધિષ્ઠિર) જે જે કર્મો પૂર્વે કરેલાં તે તે કર્મોનું અત્રે સ્મરણ કરતા નથી તો પણ આવીને તે નડે છે તેને લોકો દેવ કહે છે. હર્ષ પામેલા મિત્રો તેમ અત્યંત ક્રોધાયમાન થએલા શત્રુઓ જીવોને કાંઈ પણ કરવાને સમર્થ નથી; કેમકે પૂર્વે શુભાશુભ કર્મ કર્યુંજ નથી તો તે મિત્ર અને શત્રુઓ શું કરવાના છે? ૩ ગૌદમ-તમાં પણ કર્મના વિષયમાં કહ્યું છે કે—

इत एकनवतौ कल्पे, शक्त्या मे पुरुषो हतः ।

तेन कर्मविपाकेन, पादे विष्टोस्मि जिह्वः ॥ ૧ ॥

અર્થ—આજથી નેવ્યાસીમાં કલ્પમાં મહારી શક્તિએ પુરુષ હણ્યો. તે કર્મના વિપાકે કરી હે સાધુઓ, હું પગમાં કાંટાએ કરી વિધાયો છું. ઇત્યાદિ. સર્વ મતવાળા કર્મને માને છે તો કર્મનો કર્તા કોઈ પણ માનવોજ પડશે. જે કર્તા છે તેજ જીવ છે; કોઈક તે જીવ પહેલો અને કર્મ પછી માને છે. કોઈક કર્મ પહેલાં ને પછી જીવ, અને કોઈ એ સાથે ઉત્પન્ન થયાં એમ પણ માને છે. ઇત્યાદિક અને.

પંચાસણ શ્રીમદ્ દાનવિજયણનું ધર્મ સંબંધી ભાષણ.

૨૬૯

ક લેદો છે. તેનો અને કર્મના સ્વરૂપનો વિસ્તાર અલ્પ સમય હોવાથી લખ્યો નથી પણ આવશ્યક તથા પંચ સંગ્રહ, કર્મ પ્રકૃતિ, તત્ત્વાર્થ સૂત્રાદિક મહાન ગ્રંથો સાંભળવાથી માલુમ પડશે. ઇતિ નિત્યપક્ષ.

અનિત્ય પક્ષમાં આપેલા દોષો પણ સર્વથા આવી શકતા નથી. કેમકે આત્મ દ્રવ્ય નિત્ય હોવાથી તે દોષોનો સંભવજ નથી. તમોએ કહ્યું ચાર ભૂતથી ચૈત- જે ચાર ભૂતથી ચૈતન્યરૂપ આત્મા ઉત્પન્ન થાય છે, તે પણ યુ- ન્યોત્પત્તિનો વિચાર કિતયુક્ત નથી. તે આ પ્રમાણે જો તમો ચૈતન્યરૂપ આત્મા ઉત્પન્ન થયો માનશો, તો મૃત શરીરમાં ચૈતન્યરૂપ આત્મા કેમ નથી ? માટે મૃત શરીરમાં વ્યભિચારરૂપ દોષ આવશે. વિશ્વનાથ પંચાનને બનાવેલી કારિકાવલીમાં પણ કહ્યું છે.

॥ શરીરસ્ય ન ચૈતન્યં મૃતેષુ વ્યજિચારતઃ ॥

અર્થ—શરીરને ચૈતન્યરૂપ આત્મા માનીએ તો મૃત શરીરમાં કેમ ચૈતન્ય રૂપ આત્મા નથી ? તેમાં શું ભૂતનો અભાવ થઈ ગયો કે જેથી ચૈતન્ય નથી ? માટે મૃતક શરીરમાં વ્યભિચારરૂપ દોષ આવે છે [પ્રશ્ન] નૈયાયિક મતમાં મુક્ત આત્મામાં જ્ઞાનાભાવ છે તેમ મૃતક શરીરમાં પણ પ્રાણાભાવ હોવાથી જ્ઞાનનો અભાવ માનીએ છીએ. અથવા નૈયાયિક મતમાં આત્મા સર્વવ્યાપી છે; છતાં મૃતક શરીરમાં જ્ઞાનાભાવ માને છે તેમ અમારા મતમાં પણ મૃતક શરીરમાં જ્ઞાનાભાવનો શું બાધ આવે છે ? [ઉત્તર] તમે જે મુક્ત આત્મામાં જ્ઞાનાભાવ કહ્યો, તે તો નૈયાયિક મતવાળાને લાગુ પડે છે. અમો તો મુક્ત આત્મામાં જ્ઞાન માનીએ છીએ, તથા આત્મા સર્વ વ્યાપી છે, ઇત્યાદિ. જે દૂષણ કહ્યું તે દૂષણ પણ નૈયાયિકનેજ છે. કેમકે અમો તો સર્વવ્યાપી આત્મા માનતા નથી, કિંતુ દેહવ્યાપી માનીએ છીએ. દેહવ્યાપિ પક્ષમાં એ દોષ આવી શકતો નથી.

પ્રાણાભાવ એટલે શું સામાન્ય વાયુ કહો છો કે વાયુ વિશેષ કહો છો ? જો સામાન્ય વાયુ કહેતા હો તો સર્વ પોલાણમાં વાયુ છે, માટે પ્રાણાભાવનો મૃતક શરીરમાં પણ વાયુ છે, તેથી ત્યાં જ્ઞાન હોવું જોઈએ. અને જો વાયુ વિશેષ કહેતા હો, તો વાયુ વિશેષ શું પદાર્થ છે ? જો જ્ઞાનના આધારનેજ પ્રાણ વાયુ કહેતા હો, તો તે આત્માજ છે, ને જો પ્રાણવાયુ એ બેથી અતિરિક્ત કહેશો તો તેની ઉત્પત્તિનું કારણ કોણ ? અદૃષ્ટ કહેશો તો તે અદૃષ્ટનો કર્તા કોણ ? કર્તા વિના અદૃષ્ટ બની શકે નહીં, તે પૂર્વે કહી આવ્યા છીએ. જે અદૃષ્ટનો કર્તા છે, તેજ આત્મા છે.

તથા શરીરને ચૈતન્ય માનવાથી બાહ્ય અવસ્થામાં જોએલી વસ્તુનું સ્મરણ વૃદ્ધ અવસ્થામાં ન થવું જોઈએ, કારણ કે—શરીરના અવયવો-

૨૭૦

આત્માનંદ પ્રકાશ

સ્મરણાભાવનો વિચાર. માં વૃદ્ધિ હાનિ થાય છે તેમ થવાથી પૂર્વ શરીરરૂપ આત્માનો વિનાશ થયો અને ઉત્તર શરીરરૂપ આત્મા ઉત્પન્ન થયો. માટે બાદ્ય શરીરરૂપ આત્મા વૃદ્ધ શરીરરૂપ આત્માથી ભિન્ન ગણાય તેમ ગણવાથી પૂર્વતું સ્મરણ ન થવું જોઈએ. કારણ કે અનુભવ તો કર્યો બીજાએ અને સ્મરણ કથું બીજાએ એ કેમ ઘટે? માટે તમારું કહેવું યુક્તિયુક્ત નથી.

તથા જો શરીરરૂપ આત્મા માનશે તો બાળકને જન્મની સાથે સ્તનપાન કરવામાં પ્રવૃત્તિ થાય છે તે પ્રવૃત્તિ પણ નહીં થાય, કારણ કે સ્તનપાનની પ્રવૃત્તિમાં મુખ્ય કારણ પૂર્વનો અભ્યાસ જ છે, શરીરરૂપ આત્મામાનવાથી પૂર્વનો અભ્યાસ બની શકતો નથી; શરીરથી ભિન્ન આત્મા માનીએ તો જ બની શકે.

સ્તનપાનની અનુપપાત્તનો વિચાર. તથા તમે જે ચાર ભૂતના સમુદાયરૂપ શરીરમાં ચૈતન્ય માનો છો, તેમાં પુછવાનું કે ચાર ભૂતમાં પૃથક પૃથક ચૈતન્ય માનો છો કે સભૂતમાં ચૈતન્યો-મુદાયમાં ચૈતન્ય માનો છો? જે જુદા જુદામાં ચૈતન્ય માનતા પપત્તિનો હો તો એક શરીરમાં ઘણું ચૈતન્ય થવાં જોઈએ, તેમ માનવાથી પ્રત્યક્ષ બાધ છે; અને જે સમુદાયમાં માનતા હો, તો એક અંબુલીના છેદવાથી ચૈતન્ય પણ નષ્ટ થશે, અને એમ જે નહીં

માનો તો મસ્તક છેદવાથી પણ ચૈતન્ય નષ્ટ નહીં થવું જોઈએ. માટે શરીર થકી આત્મા જુદો જ છે. તથા જે શરીરને ચૈતન્ય માનશે તો શરીર વધવાથી જ્ઞાન વધવું જોઈએ; પરંતુ એમ થતું નથી. શંકા. શરીર વધવાથી જ્ઞાન વધે છે. જુઓ કે છોકરાંઓનું શરીર જેમ જેમ વધે છે તેમ તેમ છોકરાંઓની બુદ્ધિ વધે છે. માટે શરીર છે તે જ આત્મા છે. સમાધાન. શરીર વધ્યાથી જ્ઞાન વધ્યું માનશે તો સ્થૂળ શરીરવાળાને જ્ઞાન ઘણું હોવું જોઈએ પણ તેમ તો નથી. ઘણા સ્થૂળ શરીરવાળા મૂર્ખ પણ જોવામાં આવે છે, તથા તમારા મત પ્રમાણે કૃશ શરીરવાળાને જ્ઞાન થોડું હોવું જોઈએ છતાં કેટલાક કૃશ શરીરવાળા ઘણા વિદ્વાન જોવામાં આવે છે. માટે શરીર વધવાથી જ્ઞાન વધતું નથી તેમ શરીર ઘટવાથી જ્ઞાન ઘટતું પણ નથી. ફક્ત કર્મના ન્યૂનાધિકપણથી જ્ઞાનમાં વૃદ્ધિ હાનિ થાય છે. તે પૂર્વે સિદ્ધ કરી ગયા છીએ.

તે સ્થૂળ શરીરવાળાને જ્ઞાન ઘણું હોવું જોઈએ પણ તેમ તો નથી. ઘણા સ્થૂળ શરીરવાળા મૂર્ખ પણ જોવામાં આવે છે, તથા તમારા મત પ્રમાણે કૃશ શરીરવાળાને જ્ઞાન થોડું હોવું જોઈએ છતાં કેટલાક કૃશ શરીરવાળા ઘણા વિદ્વાન જોવામાં આવે છે. માટે શરીર વધવાથી જ્ઞાન વધતું નથી તેમ શરીર ઘટવાથી જ્ઞાન ઘટતું પણ નથી. ફક્ત કર્મના ન્યૂનાધિકપણથી જ્ઞાનમાં વૃદ્ધિ હાનિ થાય છે. તે પૂર્વે સિદ્ધ કરી ગયા છીએ.

વિજ્ઞાનઘન એવંતેભ્યો ભૂતેત્ન્યઃ ॥

સમુત્થાય તાન્યેવાનુવિનસ્યંતિનપ્રેત્યં સંજ્ઞાસ્તિ ॥

એ શ્રુતિ પણ આત્માને જ સિદ્ધ કરનારી છે. પક્ષપાત છોડી વિચાર કરશે તો તમોને પણ માલુમ પડશે; જુઓ કે “વિજ્ઞાન ઘન” એટલે જ્ઞાન સ્વરૂપ આ-

પંચાસલ શ્રીમદ્ દાનવિજયલત્તું ધર્મ સંબંધી લાપણુ.

૨૭૧

આત્મા તે આ ઘટપટાદિ જે ભૂતોના વિકારો છે, તેના થકી ઉપયોગરૂપ આત્મા ઉત્પન્ન થાય, અને ઘટપટાદિના નષ્ટ થવાથી અથવા તિરોહિત થવાથી ઉપયોગ સ્વરૂપ જે આત્મા તે નષ્ટ થયો, અર્થાત્ ઘટપટાદિ ઉપયોગરૂપ પૂર્વની સંજ્ઞા નથી. પણ આત્માનો સર્વથા વિનાશ થતો નથી.

હું ઘટને જાણું છું. હું સુખને અનુભવું છું ઇત્યાદિમાં જે હું પદને જ્ઞાન કર્તૃતા છે, તેજ આત્મા છે. શંકા-જેમ હું સ્થુળ છું, હું કૃશ છું એ પ્રત્યયમાં જેમ શરીરને કર્તૃતા છે તેમ હું ઘટને જાણું છું ઇત્યાદિ પ્રત્યયોમાં પણ શરીરને જ્ઞાન કર્તૃતા છે. સમાધાન. હું સ્થુળ છું, હું કૃશ છું, એ પ્રત્યયમાં જો કે શરીર સ્થુળ તેમ કૃશ હોય છે તો પણ હું પ્રત્યય થાય છે તે તો જૈન અત્યંત ઉપકારી પોતાનો મિત્ર હોય તેમાં એકત્વપણાની બુદ્ધિ રાખી. બોલે કે તું છે તેજ હું છું, હું છું તેજ તું છે માટે આપણે બે એકજ છીએ તે શું એકજ છે? અર્થાત્ નથી. પરંતુ પોતાનો ઉપકારી હોવાથી હું પણાનો ઉપચાર મિત્રમાં કરે છે. તેમ આત્માને શરીર પણ ધર્મ સાધનાદિમાં અત્યંત ઉપકારી હોવાથી મારાપણાનો ઉપચાર કરી કહે છે કે હું સ્થુળ છું, હું કૃશ છું. પરંતુ હું પ્રત્યય વાસ્તવિક રીતે શરીરમાં થતો નથી. તેથીજ મારું આ શરીર છે આવો પ્રત્યય શરીરથી જુદો થાય છે.

અલ્પ શબ્દ છે તે પ્રતિપક્ષ શબ્દવાળો છે. કારણ કે વ્યુત્પત્તિવાળા એક પદનો નિષેધ કરે છે. જે જે શબ્દ વ્યુત્પત્તિવાળા અકેક શબ્દનો નિષેધ કરે છે, તે તે શબ્દનો અવશ્ય પ્રતિપક્ષ શબ્દ હોવો જોઈએ. જેમ અઘટ શબ્દનો પ્રતિપક્ષ ઘટ શબ્દ છે. તો તે શું ઘટ નથી. અર્થાત્ અવશ્ય ઘટ છે. તેમ અલ્પ શબ્દનો પ્રતિપક્ષી લ્પ શબ્દ છે તો લ્પ પણ અવશ્ય હોવોજ જોઈએ,

તથા અભાવ પણ પ્રતિયોગી વિના બની શકતો નથી જેમ ઘટાભાવ તે પણ ઘટરૂપ પ્રતિયોગી વિના બની શકતો નથી તેમ લ્પનો અભાવ પણ લ્પરૂપ પ્રતિયોગી વિના બની શકતો નથી.

તથા જે જે એક પદ હોય છે તે તે સત્ય હોય છે. જેમ ઘટ, સુખ, દુઃખ આદિ અને જે જે એક પદ હોતું નથી તે સત્ય ન પણ હોય; જેમ આકાશ પુષ્પ; માટે જે જે એક પદ હોય તે સત્ય હોય છે. તો લ્પ પણ એક પદજ છે માટે લ્પ અવશ્ય હોવો જોઈએ. એવી રીતે અહં સુખી, અહં દુઃખી, ઇત્યાદિ જે કહેવાય છે, તેમાં અહં પદ છે તેજ આત્મા છે ઇત્યાદિ આ વિષયમાં ઘણુંજ કહેવાતું છે પરંતુ અલ્પ સમય હોવાથી કહ્યું નથી. હવે પછી વિસ્તારથી નાસ્તિક, નૈયાયિક, બૌદ્ધ, સાંખ્ય, વૈદાન્તિક આદિ મતવાળાઓએ માનેલું આત્માનું સ્વરૂપ તથા જૈન મતમાં માનેલું આત્મસ્વરૂપ તથા પરલોક સિદ્ધિ. ત્યારબાદ બીજા તત્વોનો વિચાર તદનંતર જૈન રાજાઓના બે વિભાગ વિગેરે ક્રમથી આગળ ઉપર જણાવવામાં આવશે.

૨૭૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

જાવાબધર્મ:

(લેખક મુનિ મણિવિજયજી મુ. લુણાવાડા.)

ભાવ—ઉત્તમ ભાવ એટલે ભાવના—અર્થાત્ મનની શુદ્ધિ વિશેષથી (એટલે મનની શુદ્ધિ થકી) આરાધન કરેલો ધર્મ શીઘ્રતાથી ફલદાયક થાય છે.

મનની શુદ્ધિ સતે અવિદ્યમાન શુભો પણ વિદ્યમાનપણાને પામે છે અને મનની શુદ્ધિના અભાવે પ્રથમના શુભો હોય છે તે પણ નાશપણાને પામે છે (અર્થાત્ શુભો નિશુભીપણાને પામે છે.) માટે પાંડિત જનોએ મનની શુદ્ધિ કરવી તેજ ઉત્તમ છે. કારણ કે મનની શુદ્ધિ વિના તપ, જપ, વ્રત, પ્રત્યાખ્યાન, ક્રિયા અનુષ્ઠાન સર્વે વૃથા કહેલા છે; કહ્યું છે કે:—

યત:

મનઃ શુદ્ધિમ વિન્નાણા, યે તપસ્યંતિ મુક્તયે,

ત્યક્ત્વાનાવં મુજાજ્યાં તે, તિતીર્ષંતિ મહાર્ણવં. ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—મનની શુદ્ધિને ત્યાગ કરીને જે મુક્તિને માટે તપસ્યા કરે છે તે નાવને ત્યાગ કરીને બે હાથ વડે કરી સમુદ્રને તરી જવાની ઇચ્છા કરે છે. જેમ નાવ વિના હાથ વડે કરી સમુદ્ર તરી શકાતો નથી, તેમ મનની શુદ્ધિ વિના ગમે તેટલી તપસ્યા કરે તો પણ મુક્તિ મળવાની નથી, કારણ કે કોઈ તપસ્યા કરે અથવા ન કરે તો પણ ભાવ વિના કોઈ પણ કાળે સિદ્ધિ થવાની નથી.

કોઈ માણસ ધ્યાન કરવા માટે કદાચ ઉદ્યમ કરે, પરંતુ જ્યાંસુધી મન શુદ્ધિ નથી, ત્યાંસુધી ધ્યાન પણ કામનું નથી; જેમ ચમ્પુહીનને દર્પણ કાંઈ પણ કામનું નથી તથા બહેરા માણસને વાણંત્ર ગીત ગાન કામના નથી તેમજ મન શુદ્ધિ વિનાના માણસને ધ્યાનાદિક કાંઈ પણ કામનાં નથી. તેજ કારણથી પ્રથમ મનશુદ્ધિ કરવાની ખાસ જરૂર છે, માટે મુક્તિની ઇચ્છા કરનારે પ્રથમ અવશ્ય મન શુદ્ધિ કરવી જોઈએ. મનશુદ્ધિ વિના કદાચ કાંઈ કદ કરે તો તેને વિષે કલ્યાણનો ગંધ માત્ર પણ ઉત્પન્ન થતો નથી, જેથી આત્મહિત ઇચ્છવાવાળા મનુષ્યોને મન શુદ્ધિ કરવાની જરૂર છે અને મનની શુદ્ધિથીજ ભાવશુદ્ધિ થાય છે. વળી ભાવ એટલે સોપયોગીપણું અર્થાત્ ધર્મકરણિ કરનાર બે ઉપયોગ સહિત ધર્મકરણી કરે તો તેને વિશેષ કરી લાભ છે.

ધર્મ પણ બે પ્રકારના છે. તેમાં દ્રવ્ય (ધર્મ) જે છે તે તો બહુ ભલોને વિષે આ જીવોએ અનેક પ્રકારે સેવેલો છે, તથાપિ કર્મભલને દૂર કરી મુક્તિ આપવા સમર્થમાન થયો નહિ, અર્થાત્ દ્રવ્ય ધર્મ મુક્તિ આપતો નથી, પરંતુ ભાવધર્મજ, મુક્તિને આપે છે.

ભાવાર્થ:-

૨૭૩

જેમકે કોઈ નગરને વિષે ગુરૂ મહારાજ એકદા પ્રતિક્રમણ કરવાને બેઠા તેમાં હજારો આવકો પણ પ્રતિક્રમણ કરતા હતા. તેમાં શ્રુત અને ક્ષેત્ર દેવતાની સ્તુતિને ગુરૂ મહારાજે વિપર્યાસ કહેવાથી બે આવકોએ સમ્યક્ પ્રકારે સ્મરણ કરાવ્યું તેથી તે પ્રતિક્રમણને વિષે તે બન્નેનેજ ધર્મ પ્રાપ્ત થયો કારણ કે એક ચિત્તે પ્રતિક્રમણ કરનારનેજ લાભ મળે છે, પરંતુ વ્યાક્ષિતચિત્તે ધર્મકરણી કરનારને લાભ મળતો નથી.

વિવેચન— આધુનીક સમયને વિષે પ્રાયઃ કરી ઘણા શહેરો તથા ગામોમાં આવક શ્રાવિકાઓ સામાયિક પ્રતિક્રમણ કરવા માટે કૃપાશ્રયે બંધ છે. જે કે ગયા છે તો તેઓ ધર્મ કર્મ કરવા પરંતુ ધર્મ કર્મ ભુલી જઈ પાંચ પચાસ સો બસોના ટોળા ભલી નિદ્રા વિકથા તેમજ એક ઘીજાના મર્મસ્થાન ભેદી નાખે તેવા કામ લઈ બેસે ને પ્રતિક્રમણના પુન્યને છોડી નિંદા વિકથાથી ઝગડા જગાવી તેનું પાપ લઈ ધરે બંધ છે અને ધર્મકરણીને બદલે પાપકર્મ કરી બિચારા રાંકડા જીવે. કેવળ ભવવૃદ્ધિ કરે છે. પરને વિષે પ્રવેશ કરવાથી બિચારા પોતાનું ભુલી જઈ સંસાર ચક્રવાલને વિષે પરિભ્રમણ કર્યા કરે છે પણ કદાપિ કાળે તેઓનો છુટકપારો થતો નથી. વળી આવી રીતે દ્રવ્યધર્મ તો તેને સુલભ છે. પરંતુ ધર્મ તો સ્વલ્પ—લગાર માત્ર કરવો તે મહા દુર્લભ છે માટે ભાવ વિનાની કરેલી તમામ ધર્મકરણી નિષ્ફળપણાને પામે છે આટલું કહેવાથી હાલની કરણીને તદ્દન ઉપેવી મુકવાની નથી પણ ઉપયોગ પૂર્વક હું શામાટે આવેલ ને કયે રસ્તે બહુ છું વિગેરે વિચાર કરવાની જરૂર છે. પરંતુ સર્વથા પ્રતિક્રમણ વિગેરે ક્રિયા કરવા જ નહીં આવો અભિપ્રાય ન સમજવો. પ્રથમ કહેલા વિચારથી જ ક્રિયા સફળ થવા સંભવ છે કહ્યું છે કે—

યદુક્તં આવશ્યકે પ્રતિક્રમણ સંગ્રહિણ્યાં ॥

મિચ્છતાઈ નગચ્છઈ, નયગચ્છાવેઈ નાણુજાણેઈ,

જંમણવયકાએઈ, તંભણિઅં ભાવપટિકમણં, ॥ ૩ ॥

ભાવાર્થ—જે પ્રાણિ મન વચન કાયાના યોગને એકત્ર કરી મિશ્ર્યાત્વનું સેવન કરે નહિ, કરાવે નહિ, તેમજ કરતાને અનુમોદે નહિ તેનેજ ભાવ પ્રતિક્રમણ કહેલું છે.

વિવેચન—કુદેવ, કુશુર અને કુધર્મને પોતાના અંતઃકરણમાં છુપી રીતે ધારણ કરી લોકોને દેખાડવા માટે સ્વધર્મને ઉપલા ડોળથી કરનારા પ્રાણીયો ઘણાજ જોવામાં આવે છે, અને પરધર્મને બહુજ માનથી આદરમાન આપી પૂજે છે. સુદેવ સુશુર સુધર્મરૂપ સમ્યક્ત્વનું વમન કરી એટલે સમ્યક્ત્વને ત્યાગ કરી સ્ત્રી, પુત્ર, લક્ષ્મીની આશા માટે, તેમજ અરસપરસ વશીકરણ માટે માન મેળવવા માટે,

૨૭૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

લોકોમાં વાહ વાહ કહેવરાવવા માટે મિથ્યાત્વનું સેવન કરે છે. લક્ષ્મી તેમજ સ્ત્રી, પુત્રને માટે અનેક દેવ દેવીઓ તેમજ ભરડા, ભગતડા, લિંગિયા, જોગીયા, તાપસો, જટાધારી, નમ્ર તથા લુચા વેરાગીયો ઢાંગી ધુતારાઓને તેમજ જેને વિષે મહા હિંસા રહેલી છે એવા અસત્ય દેવગુરૂ ધર્મને વિષે તેમજ કુદેવ, કુશુરૂ, કુધર્મ ને સત્યતાવાળા માની તેને માને, પુજે છે સ્તવે, તેના ગુણગાન કરે છે કેવળ પાપમય ધર્મનું આરાધન કરે છે અને ઉપરલી મિથ્યાત્વની જૂઠી ક્રિયાને પણ સાચી માનીને કરતા છતાં ઉપરલા ડોળથી લોકોને દેખાડવા જે સ્વધર્મ ક્રિયા કરે છે તે દ્રવ્ય ધર્મ કહેવાય છે, વળી પણ કહ્યું છે કે

યદુક્તં પ્રત્યાખ્યા ન નિર્યુક્ત્યાં પ્રત્યાખ્યાન અધિકારે
રામેણ વ દોસેણવ, પરિણામેણ નદૂસિઅંજંતુ,
તંત્રલુ પચ્ચક્ષાણં, ભાવવિશુષ્ટં મુણેઅવ્વં, ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ:—રાગદ્રેષના પરિણામ વડે ઠરી નહિ દૂષણને પામેલા એવા પ્રાણીઓ જે પ્રત્યાખ્યાન કરે તેજ ભાવ વિશુદ્ધ પ્રતિક્રમણ બાણુવું. માટે સર્વ પ્રકારે સર્વથા સર્વ ધર્મ છે તે ભાવ ધર્મજ પ્રધાન અને પ્રમાણિક ગણાય છે, કહ્યું છે કે

યત:

નિચુન્નો તંબોલો, પાસેણવિણા ન હોઈ જહરંગો,
તહદાણ સીલતવણાડ, અહલાડ ભાવ વિણા.

ભાવાર્થ:—જેમ ચુના વિનાનો તંબોલ જે સ્પર્શ કર્યા વિના એટલે તંબોલ તથા ચુનો એક મેક કર્યા વિના રંગ થતો નથી, તેમજ દાન, શીયલ, તપ વિગેરે જે છે તે ભાવના વિના સર્વથા અફળ કહેતા નિષ્ફળ બાણુવા, માટે ભાવના છે તેજ ઉત્તમ છે કારણ કે કહ્યું છે કે

ભાવના ભવનાશિની.

ભાવાર્થ:—ભાવના ભવને નાશ કરવાવાળી છે, ત્યાગીયો તેમજ સંસારી-યોને વિષે જો ભાવના હશે તોજ તેનો ભવો નાશ થવાના છે, પણ ભાવ વિના કદાપિ કોટી કાળે પણ પ્રાણીયોની સિદ્ધિ થવાની નથી. માટે ભાવ તેજ ઉત્તમ છે.

આવો ભાવ પણ મરૂદેવા માતા તથા ભરત ચક્રવર્તિના પેઠે કોઈ કોઈ જીવોને વૈરાગ્ય તેમજ જ્ઞાનનો હેતુ ભૂત થાય છે.

ભરતચક્રવર્તિ દૃષ્ટાંતો યથા

યત:

આયંસઘરપવેસો, ભરહેપહળંચ અંગુલીઅસ્સ,
સેસાળં ઉમ્મુઅળં, સંવેગો નાણ દિસ્સાય, ॥ ૧ ॥

ભાવાદર્શન.

૨૭૫

ભાવાર્થ:—ભરત મહારાજને આદર્શગૃહે સ્ફટિકરત્ન રચિત સુંદર આરિસા ભુવનમાં પ્રવેશ કરવો, મુખાદિક શરીર તથા અવયવોનું અવલોકન કરવું હસ્ત થકી વીંટીનું નીચે પડવું તેવીજ રીતે આ ભૂષણોને ત્યાગ કરવો, સંવેગ રંગ વૈરાગ્ય પ્રાપ્ત થવો, ભાવના વૃદ્ધિ પામવી તથા ક્ષપક ક્ષેષ્ટિ ઉપર આરોહણ થવું તથા કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત થવું દેવતાઓને આવી સાધુ વેષ આપવો તેને ગ્રહણ કરી દિક્ષા અંગીકાર કરવી. આ સર્વ કેવળ ભાવનોજ પ્રતાપ છે.

દ્રષ્ટાંત—ભગવાન શ્રીમાન્ રીષભદેવસ્વામી નિર્વાણ પામ્યા પછી ત્યાં ચૈત્ય કરાવી ભરત મહારાજ અયોધ્યાને વિષે ગયા અને અદ્યકામી થયા. ત્યારબાદ અનુક્રમે ફરીથી પણ ભરત મહારાજ રાજભોગને વિષે આસક્ત બરાબર થયા છે. સંસાર એટલે ભવ જે છે તે એવોજ છે, પૂર્વના પેઠે એવી રીતે ભોગભોગવતાં પાંચ લાખ પૂર્વ વ્યતીત થયા. અન્યદા સર્વ શરીરને વિવિધ પ્રકારના આભૂષણો તેમજ વસ્ત્રાલંકાર વડે સુશોભિત કરી સુંદર શોભા દેખાવા ભરત મહારાજ આરિસાભુવનમાં ગયા ત્યાં શરીરની સુંદરતા જોઈ શૃંગાર તથા રૂપાદિકને જોતા જોતા આંગળીમાંથી વીંટી પડી ગઈ, તેથી અંગુલી નિસ્તેજ શોભા વિનાની દેખી વિચાર કરવા લાગ્યા કે, આભૂષણોથીજ આ મહારૂં શરીર શોભે છે કે શરીર પોતાના રૂપના સ્વાભાવિકપણથી શોભે છે એમ ચિંતવના કરતા એકેક આભૂષણોને અનુક્રમે ભરત મહારાજએ ઉતાર્યાં તેથી કમળોને છેદી નાખવાથી સરોવર જેમ શોભા વિનાનું થઈ જાય તેમ પોતાનું શરીર શોભા વિનાનું દેખી, વૈરાગ્ય રંગ રાગ ગાઠ પ્રગટ થયો. ભાવના આરૂઢ થયા. અને શુકલ ધ્યાનની પ્રાપ્તિને પામી કેવળજ્ઞાન પામ્યા. એટલે શુભ ભાવનાથી ગ્રહસ્થના વેષમાંજ ભરત મહારાજને કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું. તેથી તત્કાળ ભરત મહારાજે પંચસુષ્ટિક લોચ કર્યો તથા ઈંદ્રમહારાજે આપેલો સાધુવેષ ગ્રહણ કરી દશ હજાર રાજાઓ સાથે દીક્ષા લીધી. અને બીજા પણ એક હજાર સલાસદોએ દિક્ષા અંગીકાર કરી. ત્યારબાદ કેવળજ્ઞાનનો મહિમા કરી વંદના સ્તવના કરી ઈંદ્રમહારાજદિ દેવતા સ્વસ્થાને ગયા. ભરતમહારાજ પણ એકલક્ષ પૂર્વ કેવલીપણે વિચરી નિર્વાણને પામ્યા. ઈંદ્રમહારાજે પણ અષ્ટયુગ ઠહેતા આઠ પાટ સુધી એવીજ રીતે સેવના કરી એટલે ભરત મહારાજ જેમ આરિસાભુવનમાં કેવળજ્ઞાન પામ્યા, તેવીજ રીતે તેમની આઠ પાટ સુધી પરંપરાના રાજાઓએ આરિસાભુવનમાં કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું અને ઈંદ્રમહારાજે પણ આઠ પાટ સુધી કેવલીયોનો મહિમા કર્યો.

इति भावे भरतचक्रवर्ति संबंधः संपूर्णः

૨૭૬

આત્માનંદ પ્રકાશ

શ્રીજૈન શ્વેતામ્બર કોનફરન્સનું અંધારણુ અને તેને લોક-
પ્રીય કરવા તેના નેતાઓએ શું ઉપાયો યોજવા જોઈએ.

(નરોત્તમદાસ—બી. શાહ—ધોલેરા.)

આપણી જર્ઘન શ્વેતામ્બર કોનફરન્સની નવમી બેઠક સુજાનમદ ખાતે ભરાયા પછી તેના હિત ચાહુનારાઓએ ભવિષ્યમાં કેમ કામ કરવું તે સબંધી હાલમાં બહાર વર્તમાન પત્રો માર્ફતે કેટલાક સવાલો ઉપસ્થિત કર્યા છે. આપણી સમસ્ત કોમની આબાદી માટે કોનફરન્સ જેવા મંડળની જરૂરીઆત છે કે નહિ તે માટે ભાગ્યેજ બે-મત હોઈ શકે. કારણ કે તેની હૈયાતીથી, જુદા જુદા સવાલો જેની સાથે કોમના હિ-તનો ઉંડો લાભ સમાયેલ છે તે વિષે કોમના વિચાર કેળવવા, અને કોમની ઉન્નતિ માટે કંઈ દિશાએ અને કેવા પ્રકારના સુધારાની આવશ્યકતા છે તે કોમની દરેક વ્ય-કતીને દેખાડી તેના ઉપાયો યોજવા તે સ્પષ્ટ રીતે બતાવવામાં આવ્યું છે. આ તો ખુબ્લી હકીકત છે કે જે કામ જુદી જુદી વ્યક્તિઓ તરફથી જુદી જુદી રીતે કરવામાં આવે તેના કરતાં એકત્ર થયેલા વ્યક્તિઓના મંડળથી જો કરવામાં આવે તો વધુ કાર્યસાધક પરિણામ આવી શકે અને આપણી કોમને વધુ લાભકારક રીતે અને જલદીથી ફાયદો મેળવી શકાય છે અને એજ લક્ષ્યર્થી હું જો કોનફરન્સના કાર્યવા-હકો કોઈ પણ કાર્ય હાથ ધરે તો ખરેખર આવા મંડળની સ્થાપના અને હસ્તીને મૂળ હેતુ સચવાય એ નિર્વિવાદ વાત છે. આજ કેટલોક વખત થયાં આપણી કોમ-ના કોઈ પણ લોકપ્રિય નીચમીત અંધારણુવાળા ખાતાની ગેરહાજરીને લીધે પોતાની મરજી મુજબ જેમ જેને ફાવે તેમ પોતાના વિચારો ફેલાવા દરેક વ્યક્તિ એવી રીતે ગુલતાન થઈ રહી છે કે આ સઘળા પરમાણુઓને એકજ દિશામાં લેગા કરવાનું કામ કોનફરન્સના કાર્યકર્તાઓ માટે કેટલું મહત્વનું અને વિશાળ વિસ્તારવાળું છે, તે સમજવાની ખાસ આવશ્યકતા છે, તેમજ કેટલું જોખમવાળું છે તે તેના સુકા-નીઓ જેઓને અનુભવ થયેલ છે, તેઓજ બાણી શકે છે. આ ઉપરથી જણાવવાનું કે આ મહાભારત કામ સાડ કોમના કેળવાયેલ અને શ્રીમંત હિતેચ્છુઓનું જોરાવર અને વગવાળું અંધારણુ કરદાની ખાસ જરૂરીઆત છે. કોનફરન્સનું ખાતું ફક્ત વીચારો ફેલાવવા સાડજ હયાતી ધરાવતું હોય તો તે કાંઈ જોઈએ તેટલું ઉપયોગી ભાગ્યેજ બાણી શકાય. કારણ કે જ્યાંસુધી વ્યવહારીક દષ્ટીથી કોમના લાભના સાર્વ-જનીક કાર્યો અને ખાતાઓનો પાયો મજબુત કરશે નહિ ત્યાંસુધી તે જોઈએ તેટલું આગળ વધવું મુશ્કેલી ભરેલું હોય તેમ લેખકને લાગે છે. જનસમુહના વિચારો અને મતો કેળવવા અને અમુક ચીજ કોમના હિતને માટે કેટલી જરૂરની છે એમ દેખાડી આપવું તે કોનફરન્સનો મૂળ હેતુ છે તે વાત બેસક ઠીક છે પરંતુ તે કેમ અમલમાં મુકવી અને તેના સાધનો કેમ પુરા પાડવા તે લેખવી લેવાનું કામ જો

શ્રી જૈન સ્વેતાંબર કોન્ફરન્સનું અધારણ કેવું હોવું જોઈએ.

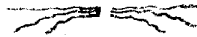
૨૭૭

જ્યન કોમ ઉપરજ છોડવામાં આવે તો પછી તેવી શીખામણ કોમને એકંદર રીતે વ્યવહાર લાભ કેમ અને શી રીતે કરી શકે? હાખલા તરીકે લેખક એક યોજનાની આવશ્યકતા દર્શાવે, બહોર વર્તમાન પત્રો પણ તેવીજ રીતે યોજનાની આવશ્યકતાને સહાયત્વલુતિ આપે અને કોન્ફરન્સ પણ તેજ રસ્તે લોકમત ખેંચે તો પછી એક વ્યક્તિ કરતા વીશેષ કોન્ફરન્સે શું કયું તે કેમ ખાતરી થઈ શકે? કોન્ફરન્સને હાલ પોતાના અધારણમાં કાંઈક ફેરફાર કરવાની જરૂરીઆત ઉભી થઈ છે તેમાં ખાસ લોકરૂચી તેના તરફ દોરાય તે પ્રથમ લક્ષમાં રાખવાની જરૂર છે અને ત્યારબાદ વ્યવહારીક રીતે ઉપયોગી કામો કરવાની જરૂર છે. આ બંને માટે કોન્ફરન્સને પ્રયાસ તથા ઘણીજ મહેનત કરવાની જરૂર પડશે પણ જ્યાં સુધી તેને માટે વખત, ઉદ્યોગ, નાણા અને શક્તિનો પુરતો વ્યય કોન્ફરન્સના સુકાનીઓ કરશે નહિ ત્યાંસુધી ઉપર પ્રમાણે પ્રયાસ થવો મુશ્કેલ થઈ પડશે. લોકરૂચી કોન્ફરન્સને પોતાની તરફ દોરવા સાડે ધૈર્યતા રાખવાની જરૂર પડશે. કારણ કે તે છેલ્લી નવ કોન્ફરન્સો કેવી રીતે ભરાયેલ છે તે જોયોએ પ્રત્યક્ષ જોયું હશે તેજ જાણી શકે છે. પરંતુ વ્યવહારીક કામો હાથમાં લઈ તે જ પાર પાડે તો તેના પરિણામો ઝડપથી આવે છે અને લોકરૂચી કોન્ફરન્સ તરફ પોતાની મેળે ખેંચાશે, કોન્ફરન્સમાં નાણાની પુરતી મદદ નહિ મળવાનો ણાણો પણ ઉપરનાજ કારણોને લીધે છે. માટે જો સુકૃત લાંડાર ફાંડની ચાર આનાની યોજનાને વ્યવહારીક રીતે અમલમાં મુકવા સાડે કેવળ ઉદર પોષણથી મહેનત કરતાં ઉપદેશકો મારફતે કામ નહિ લેતા જો આપણે કેળવણીએલ વર્ગ જોયો કોન્ફરન્સના હિતને માટે જીવંતોડ મહેનત કરે છે તેઓ જો ધારે અને વર્ષની અંદર અમુક માસમાં જુદા જુદા શહેરોમાં જાતે જઈને કોન્ફરન્સની જરૂરીઆત સંબંધી ઉપદેશ કરવું ચાલુ રાખે અને તેને માટે અમુક વ્યક્તિઓ પુરતી ખંત અને શ્રદ્ધા રાખી કોમના હિત ખાતર સર્વન્ટસ ચોક્કસ ઇન્ડીઆ, અથવા સોસીયલ સર્વીસ લીગના મેમ્બરો જે રીતે આત્મલોભ આપે છે તે લક્ષમાં રાખી જેમ બંને તેમ લોકરૂચી વીશેષ પ્રમાણમાં થાય તેવા ઉપાયો યોજે તો ઘણીજ ઉત્તમ સેવા બબલી ગણાશે કોમના ધાર્મીક, સાંસારીક અને કેળવણીને લગતા સવાલો ઉપર જનસમુહનો મત કેળવવો તે કોન્ફરન્સનો ખાસ હેતુ છે અને તે જેટલો મહત્વનો છે તેટલોજ જોખમ લાગે છે. કોન્ફરન્સના કાર્યકર્તાઓ કદાચ એજ સમજતા હોય કે તેઓ જે ત્રણ દિવસની બેઠકથીજ કોમના વિચારો કેળવવા અને સુધારવાનો હેતુ પાર પડી શકશે તો તેમનો ખ્યાલ જોઈએ તેટલો ફાયદા કર્તા નીવડે તે અસંભવીત છે. તેટલા માટે જનસમુહની લોકપ્રીયતા મેળવતાં આપું વર્ષ મુજો મોઢે કામ કરતા બહોર મંડળો, કેવી રીતે લોકમત પોતાની તરફ ખેંચી શક્યા છે તેનું અનુકરણ કરશે તો વધારે ઉત્તમ રીતે કામ કેમ કરવું તેની સમજ પડશે. લોકમત કેળવવા સાડે આપું વરસ

૨૭૮

આત્માનંદ પ્રકાશ

કામ કરનારા “વર્કર્સ”ની પ્રથમ આવશ્યકતા છે આ “વર્કર્સ” કેવા હોવા જોઈએ તે ઉપર તેની ક્ષેત્રને મોટો આધાર રહે છે, લોકમત કેળવવું તે લોક લાગણીનો ખ્યાલ કર્યા વિના અને તેને માન આપ્યા વિના બની શકે તેમ નથી. માટે વર્કર્સની સંભાળ ભરી ચુટણી કરવાની જરૂર છે. કારણ કે તેની ઉપર કોનફરન્સનો ક્ષેત્રને કે નીષ્ફળતાનો મોટો આધાર રહેશે. લોક મત કેળવવા માટે, ખાસ કરી ગંભીર, શાંત પ્રકૃતિ અને મોલાવાળા અને આમા માણસ તરફનું માન ધરાવનારા કાર્યકર્તાઓ લોક લાગણી સમજી શકે છે અને તેઓજ લોકરૂચી ઉપર જોઈએ તેવી અસર કરી શકે છે. માટે કોનફરન્સે કોમના વધુ સમાગમમાં આવેલા અને વધુ જાણીતા માણસોના હાથમાં તેનું કામ સોંપવાની ખાસ આવશ્યકતા છે અને ઉપર પ્રમાણે ઉપાયોથી અને ખતથી કાર્ય કર્તાઓની સીધી દેખરેખ નીચે વ્યવહારીક કાર્યો હાથ ધરશે તો કોનફરન્સ પોતાની મેળે લોકરૂચી પોતાની તરફ ખેંચી જઈને કોમને ઉન્નતીના શીખર ઉપર લઈ જવા શક્તીમાન થઈ ક્ષેત્રમંદ થાય જોમ અંતઃકરણથી ધમ્મું છું. બંધારણ સંબંધી જાહેરમાં માગવામાં આવેલ ખુલાસો જુદી જુદી વ્યક્તિઓ તરફથી અત્યાર અગાઉ આપવામાં આવેલા હોવાથી વધારે તે સંબંધ સ્પષ્ટીકરણ નહિ કરતા ટુંકમાં જણાવવાનું કે જમે તેવું મજબુત બંધારણ હોય તો પણ ઉપર જણાવ્યા મુજબ કોનફરન્સનો મુખ્ય આધાર તેના અંગે કામ કરતા વર્કર્સ ની ખત, ઉદ્યમ અને સાહસીકપણા ઉપર આધાર રાખે છે તે કદી વિસરવા જેવું નથી.

આશ્રવ મિમાંસા.

૪

કષાયનું (અધ્યાયી)

અધ્યંતરમાં પરમ ઉપશમ મૂર્તિરૂપ અને અનંત જ્ઞાન આદિ ગુણ સમુહ ના ધારક જે પરમાત્મસ્વરૂપ તેમાં ક્ષોભ ઉત્પન્ન કરનાર તથા બાહ્ય વિષયમાં બીજાઓ પ્રત્યે ક્રોધ આદિ આવેશનું રૂપ ધારણ કરનાર તેને શાસ્ત્રકાર “કષાય”ના નામથી સંબોધે છે.

આ કષાયોને ધીમે ધીમે મંદ કરી છેવટે તેનાથી સર્વથા મુક્ત થવાનો અંતિમ લક્ષ્ય મહાજનોએ આપણી સમક્ષ મુકયો છે. મનુષ્ય તેની વર્તમાન ભૂમિકાએ પહોંચ્યો તે પહેલાની પણ આદિ કોટીમાં આ કષાયો તેના જીવન નિર્વાહ અર્થે અત્યંત ઉપયોગી તત્વો હતા, પરંતુ હવે તેને પૂર્ણના જેટલી તે તત્વોની અગત્ય રહી નથી. મનુષ્યમાં જેમ જેમ બુદ્ધિ અને વિવેકના તત્વો ઉદય પામતા જાય છે તેમ તેમ પણજોને સુલભ એવા ક્રોધ ઇર્ષ્યા, સ્વાર્થ આદિ હલકી પકિતના લક્ષણો

આશ્રવ મિ'ભાસા.

૨૭૮

તેનામાંથી ઘટતા જાય છે. સિંહ કે વરૂમાં આપણે જ્યારે કરતા, આહારની ઉત્કટ સંજ્ઞા, અદિ લક્ષણો જોઈએ છીએ, ત્યારે આપણને તેજ લક્ષણો એક મનુષ્યમાં જોઈને આવે છે તેટલો વિષાદ અને ગ્લાનિ ઉત્પન્ન થતા નથી, કેમકે સિંહ અદિની જીવન અવસ્થાને અંગે તે તે લક્ષણો તદ્દન કુદરતી અને તેના સંરક્ષણ અર્થે અનિવાર્ય ઉપયોગી છે, ત્યારે મનુષ્યમાં તેજ લક્ષણો તેની ઉચ્ચ ભૂમિકાને ભૂષ્ટ કરનાર અને સામાને જોઈ ઉપજાવનારજ લાસે છે. કષાયો આત્માને કેવી અવસ્થામાં સ્વાભાવિક અને ઉપયોગી હતા અને તે કાળે તેણે આત્માને વિકાસ ક્રમમાં શું ઉપયોગી સહાય આપી હતી તથા હવે એજ વસ્તુ મનુષ્યને તેની હાલની શ્રેણીમાં શા માટે હાનીકારક છે અને છતાં શું કારણથી તેને મડાગાંઠની પેઠે તે વળગી રહ્યા છે તેનું વિવેચન કરવાનો આ લેખનો હેતુ રાખવામાં આવ્યો છે. તેમ કરવામાં વાચકને શરૂઆતમાં હમો વિષયાંતરમાં ઉતરી પડ્યાનો ભાસ થશે, પરંતુ છેવટે એ બ્રાન્તિ સ્વતઃ નિકળી જવા યોગ્ય હોઈને, ધૈર્ય પૂર્વક વાંચવા વિનંતિ છે.

આત્મા તેની હાલની મનુષ્યત્વની અવસ્થામાં આવ્યો તે પહેલાં તેણે અનંત પ્રકારની ક્રમાનુગત ચઢતી અવસ્થાઓ પસાર કરી છે. વિકાસક્રમની શ્રેનાણીને પદને તે હાલ શોભાવે છે, તે પદ નીચે અનંત પગથોઆ છે અને તે પ્રત્યેક ઉપર ઓછામાં ઓછો તે એક વાર હતોજ. એવી એક પણ મનુષ્યત્વથી હલકા પ્રકારના જીવનની અવસ્થા નથી કે જે ઉપર આત્માએ ન્યુનાધીક સમય વિરામ લીધો ન હોય. અને તેજ પ્રમાણે તેની આ સંસાર ચક્ર (cycle of existance) માંથી આત્યંતિકી નિવૃત્તિ થશે તે પહેલાં પણ હજી તેને ચઢતા ક્રમે અનંત અવસ્થાઓ અનુભવવાની અને તે પ્રત્યેક અનુભવમાંથી આવશ્યક પાઠ શીખવાની ફરજ પડશે.

આત્મા જે જે જીવન અવસ્થામાંથી પસાર થઈને આવ્યો છે, તેના સઘળા લક્ષણો તેના માનસ બંધારણમાં અંકિત થયેલા છે. તેજ પ્રમાણે તેના માનસ શરિરમાં એવી અદ્ભૂત શક્તિઓ અને ઉચ્ચ ભૂમિકાઓ રહેલી છે, કે જે હજી તેના બાહ્ય મનની સપાટી ઉપર કદી આવી નથી, અને જેના અસ્તિત્વનું તેને સ્પર્શ સંસ્પર્શ પણ નથી.

આ બધી માનસ સંપત્તિ તેને અતિ આવશ્યક છે. આપણી વર્તમાન દૃષ્ટિ ને જે સંપત્તિ આ કાળે હલકી અને ત્યજવા યોગ લાસે છે તે પણ ઉપયોગી છે. મનુષ્ય પ્રકૃતિના જે હલકા તત્વો છે, તેના ઉપર જે યોગ્ય અંકુશ મેળવી તેને નિયત પ્રવાહમાં વાળવામાં આવે તો તેમાંથી ઘણો લાભ ઉઠાવી શકાય તેમ છે. આપણા હાલના અવલોકન બિંદુથી જેને આપણે મનુષ્ય જીવનનો “અધમ અંશ” કહીએ છીએ, તે માત્ર આપણે તેના ઉપર આપણું સ્વામીત્વ વિસ્તારી શકતા નથી અને તેમ કરવાને બદલે ઉલટા આપણે તેના ગુલામ બની બેસીએ છીએ, તેને લઈને જ છે. ગુલામ મનુષ્યના વિકારો અંકુશમાંથી ભાગી છુટેલા ગાંઠા હાથી

૨૮૦

આત્માનંદ પ્રકાશ

જેવા છે અને તેથી તે પોતાના સ્વામીને તેમજ તક મળતા આસપાસના મનુષ્યોને પણ પોતાની મુઠે ચઢાવે તેમાં નવાઈ નથી, પરંતુ જે સમર્થ મનુષ્યે પોતાના વિકારો ઉપર અધિકાર જમાવ્યો છે. તેના વિકારો એક અગાધ ઉપયોગી સામર્થ્ય જેવા છે અને તે પોતાને તેમજ પરને, ઉભયને સહાયક છે.

અત્યાર સુધીમાં આત્મા વિકાસક્રમના જે પગ ઉપર પગલા ભરતો ભરતો મનુષ્ય કોટીમાં આવ્યો છે તે પગ ઉપર આપણે ઘડીભર પાછે પગલે ચાલીને તેના પ્રસ્થાન બિંદુ (starting point) અર્થાત્ જે અવસ્થામાં આત્માને આગળ વધવાનો પ્રથમ વેગ સ્ફુર્તો તે અવસ્થા ઉપર આવીએ તો ત્યાં આત્મા છેક જ નિ-કૃષ્ટ સ્થિતિમાં હોય છે. આપણા શાસ્ત્રકારોએ નિગોદ કોટીના જીવોનું જે સ્વરૂપ દર્શાવ્યું છે, તે સ્વરૂપને હજી વર્તમાન વિજ્ઞાન સ્વીકારી શકે તેટલું તે આગળ વધ્યું નથી. કેમકે નિગોદના જીવનો દેહ ગમે તેવા સૂક્ષ્મ યંત્રો વડે ગ્રહી શકાય તેવો નથી. જીવનની ઉત્કૃષ્ટ અવસ્થા જેમ બુદ્ધિનો વિષય થઈ શકતી નથી, તેમ નિકૃષ્ટ અવસ્થા સંબંધે પણ તેમજ છે. વસ્તુના બંને છેડાઓ એક સરખા ગહન અને બુદ્ધિ અગોચર છે. વર્તમાન વિજ્ઞાન જીવની જે હલકામાં હલકી અને પ્રા-થમીક સ્થિતિ સ્વીકારે છે, તે જૈનોના “ નિગોદ ” કરતાં અનંતગણી સ્થૂળ છે. નિગોદને બાબુએ મુક્તા તેથી સહેજ ચઢતી પંક્તિની જીવકોટી ખનીજ આશ્રયી આત્માઓની છે. એક કર્મ અણુ (atom) અન્ય અણુ પ્રતિ આકર્ષાય છે, તે પણ જીવના માનસ રાગ અથવા સ્નેહના આકર્ષણને લીધે જ છે. પરમાણુએ દ્વચણુક, ત્ર્યણુક એ પ્રકારે સંજ્યાત પ્રદેશી, અસંજ્યાત પ્રદેશી અને અનંત પ્ર-દેશી સ્કંધરૂપે બને છે. કર્મપરમાણુનો આકર્ષણનો મહા નિયમ માનસ ગતિ ઉ-પર બંધાયેલો છે. જીવોના મનની ઇચ્છા (choice) અને કાર્ય (action) પોતા પ્રતિના સ્નેહના પ્રત્યુત્તર (response) નું આ પ્રથમ સ્ફુરણ છે, કર્મ અણુઓનું એક બીજા પ્રત્યે આકર્ષણ એ માનસીક કાર્ય છે. અને મનુષ્યના માનસ શરીરમાં આ અણુની અવસ્થા પણ ગુપ્તપણે અગાધ ઉંડાણમાં હજી રહેલી છે.

આવા અણુઓ જ્યારે એકત્ર થઈને યોગીક અણુઓ (molecules) રૂપે બંધાય છે ત્યારે તેની અંદરના જીવોનું માનસ કાર્ય સહેજ ચઢતીકળામાં પ્રવેશે છે. તેમ છતાં ત્યાંસુધી તે અકરણ દ્રવ્ય (inorganic) હોય છે. અર્થાત્ આપણી પ્રાકૃત દૃષ્ટિને તે સજીવપણા (અસ્તિત્વ) નું લાન આપી શકે તેટલા જીવન વ્યાપારવાળા બનેલા હોતા નથી. આવા અકરણ દ્રવ્યને વનસ્પતિના રોપાઓ પોતાના શરીરના વર્ધન માટે ઉપયોગમાં લે છે, અને જે જીવન વ્યાપારને મનુષ્ય માત્ર એકલી બુદ્ધિ વડે કદી પણ સમજી શકે તેમ નથી, તે જીવનવ્યાપારના અદ્ભૂત આવેગથી તેણે પૂર્વેના અકરણ દ્રવ્યને સજીવ

આશ્રય મિંમસા.

૨૮૧

પુટ (cell) રૂપે પરિણામ પમાડે છે. બુદ્ધિથી સમજી શકાય તેવો જીવનનો આવિષ્કાર આ પ્રથમ જ છે. આ પુટ એક અત્યંત ચમત્કારીક વસ્તુ છે. વનસ્પતિના જીવનું મન કેવી ક્રિયાવડે એક ખનીજને પોતાના શરિર બંધારણમાં છેક જ નવા રૂપમાં દાખલ કરી શકે છે, તેનો વિચાર ખરેખર આપણને મ્હાત કરી નાખે છે. ગમે તેવો સમર્થ વૈજ્ઞાનીક તેના સર્વ યંત્રો અને પ્રયોગશાળાઓ છતાં એક ક્ષુદ્ર વનસ્પતિના આ ચમત્કારીક કાર્યનું અનુકરણ કરી શકે તેમ નથી. જીવનશક્તિ વનસ્પતિ જેવી ક્ષુદ્ર કોટીમાં પણ આવી અદ્ભૂત છે, તો પછી મનુષ્ય કોટીમાં તેથી અનંતગુણુ તે ચઢીયાતી હોય તેમાં આશ્ચર્ય શું ! માત્ર તેનો ઉપયોગ કરી લાભ લેનારનો તોટો છે.

સૂક્ષ્મકોટીના જીવોની શક્તિ કરતાં વનસ્પતિના જીવોની ઘણી ચઢતી પંક્તિની છે. તેને પોતાનું કાર્ય બરોબર અચુકપણે અને નિયમીત રીતે બજાવતા આવડે છે. કેવા તત્ત્વોને પોતાના બંધારણમાં દાખલ કરવા અને કેવા તત્ત્વોનો બહિષ્કાર કરવો તેનો તે બહુ સુંદર વિવેક કરી શકે છે. અને પોતાની હાજતો અને આવશ્યકતાને પુરતુ જ દ્રવ્ય તે ખેંચવા માટે પોતાની સંજ્ઞા નિત્ય ગતિમાન રાખે છે. ખનીજમાંથી તે પ્રથમ એક પુટ બનાવે છે, અને તે પુટને અમુક પ્રમાણમાં વધવા દઈ તેના બે વિભાગ કરે છે. પુનઃ એ બન્ને વધીને નિયત મર્યાદાએ પહોંચ્યા પછી પુનઃ વિભક્ત થાય છે, આ પ્રકારે પ્રત્યેક પુટનું વિભાગીકરણ થયા કરે છે. અને તેમ થતાં નવા નવા અસંખ્ય પુટો ઉમેરાયા કરે છે, તેમજ જીર્ણ થએલા પુટો તે બંધારણમાંથી ખરતા જાય છે. વનસ્પતિમાં સતત ચાલતા આકાર્યથી તેનું કલેવર વધતું ચાલે છે. નાનામાં નાના વનસ્પતિના રોપાથી મોટામાં મોટા વૃક્ષ પર્યંતમાં આજ જીવનોત્પાદક ક્રિયા ચાલતી હોય છે. મનુષ્યનું શરીર પણ આજ પ્રકારે બંધાય છે. અને તે બંધારણનું કાર્ય આપણા શરીરમાં કયું તત્ત્વ કર્યે જાય છે ? બીજું કોઈ જ નહીં પણ આપણા મનની અંદરનો વનસ્પતિ રૂપનો જીવનકાળથી ચાલ્યો આવતો એક વિલક્ષણ અને અવ્યક્ત અંશ (સંજ્ઞા)—વાનસ્પતિક અંશ (vegetative mind principle) આપણે તેને કહી શકીએ. આ અંશ મનુષ્યના બાહ્ય મનની સપાટી ઉપર ભાનપણે અથવા જ્ઞાતિરૂપે પ્રતીત થતો નથી, પરંતુ મનનાં ગંભીર ઉડાણોમાં છુપો છુપો પોતાનું આવશ્યક કાર્ય કર્યે જાય છે, મનુષ્યનું મન કેટલું મહાન છે અને તેમાં કેટલાં અગાધ ઉડાણો અને ગગનસ્પર્શી શિખરો છે, અને ત્યાં શું શું રહેલું છે તેની તેને સુદલ ખબર નથી. મનની બહારની સપાટી ઉપર જે દાંધ છે એટલું જ મનુષ્યના મનના બંધારણમાં છે, અને તે શિવાય કશું આગળ-પાછળ કે તળે ઉપર નથી એમ માનવું એ મોટામાં મોટું અજ્ઞાન છે. વનસ્પતિ રૂપે જ્યારે આ આત્મા હોતો તે વ-

૨૮૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

ખતની સંજ્ઞા હજી પણ તેના માનસ બંધારણમાં રહી છે, કેમકે જે જે ભૂમિકાઓને વળોટીને આત્મા આ અવસ્થામાં આવ્યો છે, તે બધી ભૂમિકાને યોગ્ય લક્ષણો તે પોતાની સાથે મનની ઊંડાણમાં સંઘરતો આવ્યો છે. અને મનુષ્યના જીવન સંરક્ષણ અને નિર્વાહમાં તે અત્યંત ઉપયોગી ફાળો આપે છે.

ઘણાઓને આ વાત ચોંકાવનારી ભાસ્યા વિના રહેશે નહીં કે મનુષ્યના શરીરમાં સંવર્ધનનું કાર્ય આ તત્ત્વ કરે છે. પરંતુ આપણે સર્વ કોઈ જાણીએ છીએ કે આપણા શરીરનો પ્રત્યેક વિભાગ વનસ્પતિના અણુઓથી વૃદ્ધિ પામે છે. મનુષ્યના હાલના દેહની શુરૂઆત તરફ જોતાં જણાય છે કે તેની ઉત્પત્તિ માતા અને પિતાના ધાતુઓના બે અણુઓના સંગમમાંથી થઈ છે. એ અણુઓ પ્રથમ માતાના શરીરમાંથી પોષણ મેળવી વધે છે. અને તે પોષણ ખેંચનાર પણ બીજું કોઈજ નહીં પણ પર્યાપ્તિ છે. માતાનું રક્ત કે જેમાંથી તે અણુઓ પોષણ મેળવી વધી અને વિભાગીકરણ પામ્યા કરે છે. તે રક્ત પણ સીધી અથવા આડકતરી રીતે વનસ્પતિના શેષાઓ માંડેના અણુઓમાંથી બનેલું હોય છે. જો માતા ફળ કંદમૂળ અનાજ વિગેરેમાંથી પોષણ મેળવે છે તો તે સીધી રીતે વનસ્પતિ તત્ત્વો પોતાના શરીરમાં ગ્રહીતી હોય છે-અને કદી તે માંસાહારી હોય છે તો તે આડકતરી રીતે વનસ્પતિમાંથી પોષણ મેળવતી હોય છે કેમકે જે પશુનું માંસ ગ્રહીતે પોષણ મેળવતી હોય છે તે પશુએ વનસ્પતિમાંથીજ પોતાનું પોષણ મેળવ્યું હોય છે. આમાં બે મત જોઈ છે જ નહીં કે પ્રાણી માત્ર પ્રત્યક્ષ કે પરોક્ષ રીતે વનસ્પતિ તત્ત્વમાંથીજ શારીરિક પોષણ મેળવે છે. અને જે તત્ત્વ વડે તે પોષણ આકર્ષાય છે તે પ્રાણીમાં નિવસી રહેલ આહાર પર્યાપ્તિ છે, જે યદ્યપિ પર્યાપ્ત મનુષ્યના બંધારણમાં રહ્યું છે. અને જેની ગેરહાજરીમાં તેનું શરીર નબી શકે જ નહીં. બાળકમાં પણ સંવર્ધનનું કાર્ય વનસ્પતિ સૃષ્ટિમાં જેમ ચાલે છે તેમજ ચાલ્યા કરે છે. નિયામક સત્તા તળે રહીને પ્રત્યેક પુટ નિયત હદ સુધી વધીને વિભક્ત થાય છે. જન્મતા સુધી બાળક માતાના ઉદરમાં આ જ પ્રકારે વધતો હોય છે અને અસંગ્ય પુટો ઉમેરાતા જતા હોય છે. જન્મ્યા પછી બાળકની અંદર રહેલું તે તત્ત્વ સહેજ જુદા પ્રકારે ક્રીયા કરે છે. તે માતાના રક્તમાંથી સિધુ પોષણ મેળવવાને બદલે માતાના દૂધથી, અથવા ગાયના દૂધમાંથી પોષક તત્ત્વો ગ્રહી છે. અને મોટો થતો જાય છે તેમ તેમ અનેક જાતના પદાર્થોમાંથી પોષણ મેળવતા શીખે છે.

વનસ્પતિની ભૂમિકાએ પહોંચેલા આત્માઓમાં માત્ર તે તત્ત્વ વિકસેલું હોય છે. તેમનામાં પોષણ મેળવી વધવા સિવાય બીજું કંઈ કાર્ય કરે તેવો તેનો બીજો અંશ બીલ્યો હોતો નથી. પશુઓ અને મનુષ્યોમાં મનનીકળા વનસ્પતિના સંજ્ઞા-મનની કળા કરતાં અનુક્રમે અધિકાધિક વધેલી હોય છે છતાં તેમનામાં પણ

આવ્રવ મિંભાસા.

૨૮૩

પોષણ મેળવવાનું, શરીરની રચનામાં જોઈતા તત્વો પુરા પાડવાનું અને તેના સંવર્ધનનું કાર્ય તો તે પર્યાપ્તિ-જ કરી શકે છે. મનનો બીજો અંશ એ વનસ્પતિ મનના કાર્યમાં હાથ ધાલી શકે નહીં અથવા તેની વતીનું કાર્ય બજાવી શકે નહીં. વનસ્પતિમાં, ઝીણા જંતુઓમાં, પશુઓમાં અને મનુષ્યોમાં મનનો આ વાનસ્પતિક અંશ અહારમાંથી નવા જીવન પુટો બાંધવાનું કામ કર્યાજ કરતો હોય છે અને દેહની શરૂઆતથી તે તેના અંત સુધી તેનું કામ ચાલતું જ હોય છે. જુના અને સડી ગયેલા પુટોને તે કાઢી નાંખી તેનું સ્થાન સજીવન અને નવા પુટોને મળતું રહેલું હોય છે; એટલું જ નહીં પણ મનનો આ અંશ રકતના અભિસરણ ઉપર નિયમન રાખવાનું કામ કરે છે. કેમકે અભિસરણ દ્વારા જ શરીરના બધા ભાગમાં નવા પુટો મોકલી શકાય છે. ખોરાકને પચન કરવો, એક રસ કરવો અને તેને તેના યોગ્ય સ્થાનમાં મોકલી દેવો એ પણ આ શક્તિ જ કરે છે. ઘા ઝૂંવવાનું, દર્દ સામે લડવાનું અને હરકોઈ પ્રયત્ને શરીરને આરોગ્ય રાખવા આ તત્વ હરહમેશ મથ્યા કરતું હોય છે. વૃક્ષો કે જેમાં માત્ર આ જ તત્વ હોય છે તે કદી પણ રોગી હોતા નથી. પશુ કે જેઓમાં આ મનમાં દબજ કરનાર મનની બીજી કળાઓ ખીલી નથી તેઓ પણ ભાગ્યે જ નબળા કે રોગી જીવામાં આવે છે. માત્ર મનુષ્યો જ આ તત્વના કાર્યમાં પોતાને પ્રાપ્ત થયેલી મનની અધિક બદ્ધતકળાના બળ વડે ડબલ કરી વિનાકારણ ખરાબી બોરે છે. આ મનનું કાર્ય બાહ્ય મનની સપાટી ઉપર થતું નથી પણ તેના આંતર મનની ઉંડાણમાં આપણે ન જાણીએ, તેમ થયા કરતું હોય છે. વનસ્પતિ પશુ અને મનુષ્યમાં આ તત્વ એક જ પદ્ધતિએ એક સરખું કાર્ય કરે જાય છે. કામ કરવા માટે તેને કોઈની આજ્ઞાની જરૂર પડતી નથી; સલાહની પણ તેને અગત્ય નથી. જ્યાં બાહ્ય મન તરફથી તેવી સલાહ સ્વીકારવા તે મન ઉપર ફરજ પડે છે, ત્યાં ઉલટું તેના સરળ માર્ગમાં વિઘ્ન પડે છે. મનુષ્યના મનના બંધારણમાં વિવેક, શુદ્ધિ, આદિ ઉચ્ચ અંશેના વિકાસ સાથે આ વનસ્પતિના જીવન કાળનો અંશ રહેવા પામ્યો છે તેથી તેને કશું જ શરમાવાનું નથી. જ્યારે આત્મા દેહ વિના પોતાનું કામ નિભાવવાની હદે આવશે ત્યારે વનસ્પતિ-મન પણ આપોઆપ તેના માનસ બંધારણમાંથી નીકળી જશે. અત્યારે મનુષ્યના માનસ બંધારણમાં આ મન શું ભાગ ભજવે છે તે જરા વિશેષ સ્પષ્ટતાથી જોઈએ.

મનના આ પ્રદેશ ઉપર દેહને નિભાવી રાખવાની કીચાઓ ચાલ્યા કરતી હોય છે. આપણા બાહ્ય મનને તેના કાર્યનું જરા પણ ભાન નથી. ખોરાક જઠરમાં પચતો હોય છે, અથવા રસપણે પરિણામ પામતો હોય છે વિગેરે કાર્યો બુદ્ધિ અનુભવી શકતી નથી. આ મન બાહ્ય મનની સાથે માત્ર ત્યારે જ સંદેશા ચલાવે છે કે જ્યારે તેને કંઈ વસ્તુ કે પદાર્થની પોતાના કામ માટે જરૂર હોય છે. ખોરાક

૨૮૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

વિગેરેનો તોટો આવતો હોય છે અને પુરો પાડવામાં આવતા ખોરાકમાંથી પુરતા જીવન-પુટો રચી શકાતા નથી ત્યારે તે બાહ્ય મનને ફરીયાદ પહોંચાડે છે. પ્રજોત્પત્તિની પ્રેરણા પણ આ ભૂમિકા ઉપરથી ઉદ્ભવે છે. “એકના બહુ થાયો” એવી ખુબ આ મનમાંથી ઉઠે છે. ટુંકામાં ક્ષુધા, તૃષ્ણા, અને મૈથુન સંજ્ઞા આ મનમાંથી જ આપણા બાહ્ય ભાનવાળા મન ઉપર આવે છે. છતાં એટલું હમેશાં સ્મૃતિમાં રાખવાનું છે કે આ મન ઉપરથી જે આવાજે અને પ્રેરણાઓ ઉઠે છે તે તદ્દન સ્વાભાવિક અને કુદરતી રૂપમાં ઉઠે છે. આધ્યાત્મો, વિષય તૃષ્ણા આદિ ખુરાધઓ એ આ ભૂમિકામાંથી ઉદ્ભવતી નથી પણ મનુષ્ય પોતાની અસ્વાભાવિક ભોગેષણાઓની તૃપ્તિ માટે આ કુદરતી સંજ્ઞાઓને ખોટે માર્ગે દોરી જઈ તેના ગેરઉપયોગ કરે છે. મનુષ્યને પશુ કરતાં એક બળવત્તર શક્તિ-બુદ્ધિ પ્રાપ્ત થયેલ છે અને તેના ઉપયોગ તે ધારે તો તેની સ્વાભાવિક પ્રેરણાઓને અવળે માર્ગે લઈ જવામાં કરી શકે તેમ છે. અને ભોગેષણામાં વિવહળ બનેલો મનુષ્ય બહુધા કરે છે પણ તેમજ પોતાના દેહને નિભાવવા માટે તેને જે જે જરૂરીઆતો ઉભી થાય છે તેના પ્રમાણમાં મનની શુભ રહેલી શક્તિઓ પણ બળત થતી જાય છે. અને પશુઓ પોતાની પ્રાપ્ત ભૂમિકામાં જીવન સંરક્ષણ કરી શકે તેટલા માટે તેનું મન અને યોજનાઓ અનેક યુક્તિ પ્રયુક્તિઓ ગોઠવતું હોય છે. અને તે યોજનાને અનુસાર તેના શરીરનો ઘાટ, અપળતા, રૂપ આદિરચાતા હોય છે. જીવવા માટે તેમજ પ્રજોત્પત્તિ માટે તેને અનેક કાર્યો કરવા પડે છે. અને તે કાર્યો કરવાની ફરજ તે સારી રીતે અદા કરી શકે તે માટે તે તે કાર્યો માટેનું આવશ્યક મનોબળ પણ તેનામાં વધતું જાય છે. પશુત્વની ભૂમિકાએ પ્રાપ્ત થતા આ મનોબળને “સંજ્ઞા” અથવા “પ્રેરણા” (Instinct) કહેવામાં આવે છે. આ સંજ્ઞા મન એ વનસ્પતિ-મન કરતાં ઘણું ચઢીઆતા પ્રકારનું હોય છે. તેમ છતાં બુદ્ધિ-મન જે મનુષ્યને સાંપડેલું છે, તેના કરતાં ઘણું હલકા દરજ્જાનું છે. બુદ્ધિ-મનનો વિકાસ આ સંજ્ઞા-મનમાંથી ધીમે ધીમે થતો જાય છે. વનસ્પતિ-મન, સંજ્ઞા-મન અને બુદ્ધિ-મન (Vegetative mind, Instinctive mind and conscious-mind) એ ત્રણે પ્રકારના મનો જુદા જુદા અને પરસ્પરના વિરોધી નથી પરંતુ એકજ સીધી લીંટીમાં છે. અને આત્માના વિકાસ ક્રમમાં વિકાસના તારતમ્યાનુસાર ધીમે ધીમે ખીલતા જતા હોય છે. વનસ્પતિમાં એકલું પ્રથમ પ્રકારનું મન, પશુઓમાં પ્રથમના એ પ્રકારનું અને મનુષ્યોમાં તે ત્રણે પ્રકારના મનો હોય છે. અને આત્મા હજી પણ જેમ જેમ વિકાસ ક્રમમાં આગળ વધતો જશે તેમ તેમ તેનામાં એક ઉચ્ચતર પ્રકારનો મનો અંશ ખીલતો જશે જેને સહજોપલબ્ધિ-મન (Intuitive mind) કહેવામાં આવે છે તે મનની સહાયવડે આત્મા ઇન્દ્રિયોની અપેક્ષા વિના સંસ્કારો ગ્રહી શકે છે, અને દેશ તેમજ કાળની મર્યાદાઓ તેને બાધા કરી

આશ્રવ મિંમાસા.

૨૮૫

શક્તી નથી. છતાં આ બધા પ્રકારની મનની ભૂમિકાઓ એકજ મનના અનુક્રમે વિકાસ પામતા અંશે છે. અને જ્યાંસુધી આત્મા શરીરી છે ત્યાંસુધી તે જે ભૂમિકા ઉપર હોય છે તે ભૂમિકાને અનુરૂપ અંશ તેમજ તેનાથી નીચેની ભૂમિકાઓના અંશે તેનામાં રહેલા હોય છે. જેમ ત્રીજી ધોરણ લઘુત્તરના મનમાં એકલા ત્રીજા ધોરણને લગતા જ સંસ્કારો નહીં પણ પહેલા અને બીજા બન્ને ધોરણના સંસ્કારો હોય છે, તેમ બુદ્ધિ-મન રૂપી ત્રીજી ભૂમિકાએ વિરાજતા મનુષ્ય-આત્મામાં તેણે પસાર કરેલી બે ભૂમિકાના બન્ને પ્રકારના મનો તેનામાં રહેલા હોય છે, અને તે તેના શરીરમાં પોતપોતાના નિયત કાર્યો બજાવતા હોય છે.

હવે આપણે આ સંજ્ઞા-મનનું કાર્ય તપાસીએ. આ લેખનો મુખ્ય વિષય “કષાય” એ આ ભૂમિકામાં વસે છે. અને તે કષાય-મન અથવા સંજ્ઞા-મન આપણને આપણી પશુપણાની અવસ્થામાં મળેલું તે હજી સુધી આપણી સાથે ખેંચાતું આવે છે. વધુ હલકા પ્રકારની શારીરીક ઇચ્છાઓ, વાસનાઓ, વિકારો, આવેગો એ આ કષાય-મનમાંથી ઉદ્ભવે છે. અધમ પ્રકારની લાલસાઓ, તિરસ્કાર, ઇર્ષ્યા, અદેખાઈ, વૈર લેવાનો આવેગ, ઝનુન, અસહિષ્ણુતા આદિ લક્ષણો આ પશુઓને સુલભ એવા “કષાય-મન” માંથી જન્મે છે. અને પશુઓમાં જે એ પ્રકારના લક્ષણો ન હોય તે તેમનું જીવન નબી પણ શકે નહીં. પશુઓમાં એમનો ઉદ્ભવ થવો એ તેમને મનની એક નવીન પ્રકારની શક્તિનો આવિર્ભાવ છે. અને પશુત્વની સ્થિતિમાં એ છેક કુદરતી અને હોવા યોગ્ય છે. એટલાજ માટે વાઘની કુરતા પ્રત્યે, લોકડીની લુચ્ચાઈ પ્રત્યે, મોરના ગુમાન પ્રત્યે, કુતરાની અદેખાઈ પ્રત્યે અને સર્પની વૈર લેવાની ઇચ્છા પ્રત્યે આપણને સ્વાભાવિક રીતેજ અભયબી થતી નથી. જે લણ-ણો જ્યાં હોવા યોગ્ય છે ત્યાં તે લક્ષણોનો સહલાવ આપણા મનમાં કાંઈ જ આશ્ચર્ય પ્રગટાવતો નથી. પણ તેજ લક્ષણો મનુષ્યમાં જોવામાં આવે છે તે આપણને તેના માટે હલકો અભિપ્રાય અગ્યા વિના રહેતો નથી.

આપણે જ્યારે પશુ હતા ત્યારે એ બધા લક્ષણો પોતાના બ્યાજબી અને હેવા યોગ્ય સ્થાને જ હતા. આપણને તે કાળે તે વિના ચાલે તેમ હતું જ નહીં. વિશ્વની યોજના જ એવા પ્રકારની છે કે જે ભૂમિકાએ જે હોવા યોગ્ય હોય છે તે ભૂમિકાએ તેજ લક્ષણો અને પદાર્થો હોય છે. પશુઓને તેવા લક્ષણોની-કષાયોની જરૂર હતી માટે જ તે તેમને હતા. તેમના માટે તે “અયોગ્ય” નહીં પણ “યોગ્ય” અને “ઠીક” હતા. મનુષ્યો કેટલીક વખત કહ્યે છે તેમ આ “કષાયો” વસ્તુતઃ “ખરાબ” અને ખુરાઈએ ઘસડી જતારા નથી, તેમ કોઈ સેતાને તે આપણા મનની ભૂમિકામાં રોપેલા નથી. વિકાસ ક્રમની શ્રેણિમાં યોગ્ય ભૂમિકાએ યોગ્ય રોતે અને યોગ્ય સમયે જે તે આત્માને સાંપડેલા હોય છે. પરંતુ વસ્તુ માત્ર જેમ

૨૮૬

આત્માનંદ પ્રકાશ

તેમની પોતાની ભૂમિકાએ જ શોભે છે, તેમ આ “કષાયો” પણ પશુપણના ભૂમિકાને જ શોભે તેવા છે. મનુષ્યત્વની ભૂમિકાને નહીં.

આ સ્થળે આ “સંજ્ઞા-મન” ના કાર્ય પ્રદેશનું વર્ણન કરવા અમને અધિકાર નથી. તે વિષય એટલો વિશાળ છે કે હમારા મુખ્ય વિષયના પેટામાં તેને સમાવી શકીએ તેમ નથી. અન્ય કોઈ પ્રસંગે તે ચર્ચવાની તક લઈશું. ટુંકામાં એટલું જ વક્તવ્ય છે કે આ કષાયોની વખાર આપણા પશુત્વની ભૂમિકાએથી આપણને-મનુષ્યોને-વારસાડે સાંપડેલી છે. એ વિચિત્ર મહાન ભંડારમાં, આપણા પોતાના તેમજ આપણા પૂર્વજોના સંસ્કારો ભરેલા છે. અને પેઢી દર પેઢીથી આપણને તે સોંપાતા આવતા હોય છે. જે કાળે આપણા પૂર્વજે છેક જંગલી દશામાં હતા અને જંગલની ઓડોમાં વાસ કરી વગડામાંથી મળી આવતા પદાર્થો ઉપર ગુજરો કરતા તે અવસ્થાના સંસ્કારો પણ વંશ ક્રમાનુગત આપણા માનસ બંધારણમાં ચાલ્યા આવે છે. અનેક જાતની રૂચીઓ, લોહપતાઓ, આસક્તિઓ, વિકારો, લાગણીઓ આવેજો ત્યાં વસે છે. પશુની દશામાં લોગતૃષ્ણાને છીપાવવા માટે આપણે જે અત્યાચારો કરતા, જે બેશરમ લાંપટતા દર્શાવતા અને તેમાં આડે આવનાર તરફ જે ક્રોધનો બુસ્સો ઢોળતા તે હજુ આ વખારમાં ભરેલા છે. આખું પશુખાનું આપણા હૃદયની ગુપ્ત ઉંડાણોમાં છુપાયેલું છે. પરંતુ તેનો અર્થ એવો નથી કે એ બધા પશુઓને આપણે છુટા મુકવા જોઈએ અને તેમને જેમ કાંચે તેમ નિરંકુશપણે આપણા તેમજ અન્યના તરફ વર્તવા દેવા જોઈએ. પશુઓ તેમ કંઈક છે તે યોગ્ય છે. તેમને વિકાળ થવાની જરૂર છે, લઢવા માટે તત્પર રહેવાની તેમજ બીજાના હુક ઉપર ત્રાપ મારવાની પણ જરૂર છે, પરંતુ હાલની મનુષ્યત્વની ભૂમિકાએ એ બધું આપણે વળોટી ચુક્યા છીએ. અને પુનઃ પશુ જેવા બનવું અને તેમને સુલભ એવું વર્તન આ ભૂમિકાએ રાખવું તે ખરેખર મનુષ્યપણાને લજવવા તુલ્ય છે.

આપણું પોતાનું હૃદયજ પશુઓ જેવું વર્તન ચલાવવા સામે વાંધો ઉઠાવે છે. આત્માની ઉચ્ચ અને પ્રગતિમાન અંશમાંથી એવા પ્રકારનો સ્વર ઉદ્ભવે છે કે પશુત્વની હલકી ભૂમિકામાં પાછા હઠવું એ ‘ખોટું’ છે. અને ઈશત્વની ભૂમિકા તરફ ધપતા ચાલવું એ “સાફ” છે; આ વિશ્વમાં “સાફ” શું અને “ખોટું” શું એ માપવાનું ધોરણ એકજ હોઈ શકે. અને તે એજ કે જે વડે આપણે આગળ વધતા જઈએ તે “સાફ” અને જે વડે પાછા હઠતા જઈએ તે “ખોટું” આનો અર્થ એવો નથી કે પશુઓની માનસીક ક્રિયાઓ બધી અયોગ્ય અથવા અધમ છે ના તેમ મુદ્દલ નથી. તેથી ઉલટું પશુઓમાં, જે આપણી ભૂમિકાએ અધમ અને ખોટું ગણાવા યોગ્ય છે તે ઉચ્ચ અને “સાફ” ગણાવા યોગ્ય છે. માત્ર આપણે

આત્મવ મિંમાસા.

૨૮૭

માટેજ તેવું પ્રફુલ્લિત વર્તન અધમતા ભરેલું કહી શકાય. કેમકે તેમ કરવાથી આપણે વધારે ને વધારે પશુ બનતા જઈએ છીએ, અને મહા મુશીબતે અનેક વિટંબણા અને કટુ અનુભવના પરિણામે ભૂમિકાને ઓળંગીને આંહી આવ્યા છીએ. તે ભૂમિકાને પુનઃ આદર પૂર્વક આલોચન આપીએ છીએ. કોઈ પુરૂષ કે સ્ત્રીમાં આપણે પશુઓને હોઈ શકે તેવા લક્ષણો જોઈએ છીએ ત્યારે આપણને ખેદ ઉત્પન્ન થાય છે. તેનું કારણ એટલુંજ છે કે આપણો આત્મા સ્વભાવથી જ એ ભૂમિકામાં પાછો હઠવા નથી માગતો.

છતાં આનો અર્થ એમ પણ નથી કે જીવનની ઉચ્ચ ભૂમિકાને ચોભાવતા આત્માઓ પશુઓના વર્તન ઉપર તિરસ્કારથી જુએ છે, અને તેમનું આચરણ નિહાળી ત્રાસ અનુભવે છે. એથી ઉલટું તેઓ એમ માને છે કે એ વર્તનદ્વારાજ પશુઓના શરીરમાં વસતા આત્માઓ આગળને આગળ વધે છે. પશુઓ વડે થતાં બધા કાર્યો અને તેમની બધી ઇચ્છાઓને મહાજનો સહાનુભૂતિ અને પ્રેમની દૃષ્ટિથી નિહાળે છે અને તેમાં કશું જ કંટાળો ઉત્પન્ન કરનાર અથવા “જોડું” છે એમ માનતા નથી. જંગલી મનુષ્યો જે લગભગ પશુઓ જેવા-પશુથી સહેજ ચઢીઆતા છે, તેમના તરફ પણ મહાત્માઓ તો એજ પ્રકારની દૃષ્ટિથી જુએ છે. અને તેમના કષાયોને તેઓ કુદરતી અને હોવા યોગ્ય છે માટે જ એ એમ માને છે. આત્માના વિકાસક્રમની જે હદે જે હોવું જોઈએ તે હદે તે હોય, એમાં નવાઈ પામવા જેવું નથી.

પરંતુ મહા પુરૂષોને ખેદ ત્યારે જ થાય છે કે જ્યારે તેઓ સુધરેલા કેળવા-એલા, અને જ્ઞાતા પુરૂષોમાં એવી અધમતા જુએ છે. આ સ્થળે તેઓ નિકાસની શ્રેણીમાં આગળ કુચ થતી નથી જોતા પણ પાછળ હઠવાના દૃશ્યને અત્યંત શોક પૂર્વક નિહાળે છે. પ્રગતિને બદલે પાછી ગતિ જુએ છે. મનુષ્ય જ્યારે નહીં કરવા યોગ્ય વર્તન કરતો હોય છે, ઉપશમાવવા અને ક્ષય કરવા યોગ્ય લક્ષણોને ઉપયોગમાં લેતો હોય છે ત્યારે તેનો આત્મા જ તેને ડાંખે છે. કષાયમાં રચીપચી રહેલા મનુષ્યો પણ ચોતાની હૃદય-સ્થિતિથી અભણ્યા નથી. તેમના અંતઃકરણની ઉંડા-ણમાંથી તેમના વિચાર અને કાર્યની ગુરાઈનો અવાજ હમેશા નિકળતો રહેતો હોય છે. એક પશુ અથવા જંગલી મનુષ્ય તે જ કામને જ્યારે સ્વાભાવિકતા પૂર્વક કરતો હોય છે ત્યારે આ સુધરેલા મનુષ્યનાં તે જ કાર્યમાં કશી સ્વાભાવિકતા હોતી નથી. “હું જોડું કઈ છું” એવી છાપ તેની મુખમુદ્રા ઉપર હમેશાં ચોંટેલી રહે છે. અને એ જ તે કાર્યની અસ્વાભાવિકતાની નીશાની છે. પશુઓ અથવા જંગલી મનુષ્યો કોઈ કાર્ય જ્યારે આનંદ પૂર્વક અને “હું જોડું કઈ છું” એવા જરા પણ ભાવ વગર કરતા હોય છે, ત્યારે આપણો સુધરેલો મનુષ્ય તે જ કાર્ય શરમાતો શરમાતો, નજર છુપાવતો, દૃષ્ટિ નીચી ઢાળીને, અને તે કરવા યોગ્ય

૨૮૮

આત્માનંદ પ્રકાશ

નથી, એમ હૃદયમાં માનીને કરતો હોય છે. આત્માનો દંશ તેને ફાલી ખાતો હોય છે છતાં એ સર્વની દરકાર રાખ્યા વિના તે પોતાની હલકી વાસનાઓને તૃપ્ત કરવા લાગ્યો રહે છે.

હવે આપણે આપણા વિષયના મુખ્ય મુદ્દા ઉપર આવી પહોંચ્યા છીએ. કષાયોની એક કાળે-પશુત્વની ભૂમિકાએ-આપણને અગત્ય હતી, અને હજી મુધી તે વખતથી આપણા માનસ બંધારણમાં તે ખેંચાતા આવે છે. પરંતુ હવે કાંઈ આપણે પશુ નથી. આપણો ઉદ્દેશ પશુત્વને સાધવાનો નથી પણ ઇશત્વને સાધવાનો છે. અને ઇશત્વના ગુણો કામ, ક્રોધ, તૃષ્ણા, આસક્તિ, ઇર્ષ્યા, અભિમાન આદિ નથી. આત્માના દૃષ્ટિપથ ક્ષિપ્ર જ સુંદર ભાવી આ કાળે નજરે પડે છે, તે માત્ર હલકી વૃત્તિઓને રાહ રાખવા માટે ગુમાવી દેવું ઘટતું નથી. ખરૂં છે કે અત્યારે આપણા ઉપર એ પશુપણના લક્ષણોનું-કષાય-મનનું-દબાણ એટલું બધું સખત અને મુંઝવી નાંખનારૂં છે કે તેનાથી છોક મુક્ત થવું એ અશક્ય છે. છતાં જો આત્મા તેના ઇશ્વરી અંશની સહાય માંગે તો તેના અધો અંશને કબજામાં રાખવાનું બળ તે મેળવી શકે તેમ છે. અને ધીમે ધીમે એ તોફાની પશુખાનાને-કષાય વૃત્તિઓને-કાળમાં લઈ શકાય છે. પ્રસંગોપાત તેમાંથી એકાદ કષાયરૂપી પશુ બળ કરીને ભાગી છુટે અને તમને અથવા તમારા આસપાસના મનુષ્યોને ઇજા કરે તો તમારે નિરાશ થવાની અથવા ભયભીત થવાની લેશ પણ જરૂર નથી. એ બધા આપણો જીનો વારસો છે, આપણા પોતાના જ બાળકો-આપણી પોતાની જ માનસ બનાવટ છે. અને આગળ ઉપર તે આપણી પોતાની જ શક્તિથી સંયમમાં આવી જશે અને કાળક્રમે આપણામાં વિલય પણ પામી જશે. ‘કષાયોને તજવાની જરૂર છે-એ પશુપણની ભૂમિકાને જ છાજે છે, મનુષ્યના પદને નહીં-એવું જ્ઞાન થવા પછી ડાહ્યા મનુષ્યોએ તે જ્ઞાનને અનુરૂપ વર્તન કરતા ધીમે ધીમે શીખવું જોઈએ. અને ધૈર્યપૂર્વક, ખંતપૂર્વક, છતાં આકુળબ્યાકુળ થયા શિવાય, એ કષાયોના ધમપછાડાને ઓછાં કરતાં ચાલવું જોઈએ. બળ કરવાની, આંચકા મારવાની કે થોડા જ વખતમાં જ તમામ કષાયોને સાફ કરી નાખવાની તલપાપડતા કરવી એ અજ્ઞાન અને મૂર્ખાઈ છે. તમારા હૃદયમાં એ કષાયોને દૂર કરવાની ઇચ્છા ખરેખરી પ્રગટી હશે તો એની મેળેજ સ્વાભાવિક અને સરળ રીતે તે ઘટતા જશે, અને આત્મા વધારે વધારે ઇશત્વ સંપાદન કરતો જશે, સંકલ્પ એ મહાન બળ છે. અને જો કષાયોથી મુક્ત થવાનો તમારો સંકલ્પ દૃઢ અને નિષ્કલંક હશે તો કાંઈપણ બળ વાપર્યા વિના તમારો ઉદ્દેશ બર આવતો જશે. બહાર સપાટી ઉપર દોડધામ કરવાથી, કે ખાલી બળ કરીને તુટી મરવાથી કષાયનું બળ ઘટતું નથી. ઘણાં ભલા માણસો કષાયોનું બળ મંદ કરવા અનેક જાતની કષ્ટ ભરેલી પ્રક્રિયાઓ અને વિધાનો કરે છે, પરંતુ તે બધા અંતરના રોગ માટેના બહારના ઉપચારો જેવા લગભગ નિરર્થક છે. તેઓ કષાયનું સ્વરૂપ, તેના કાર્ય કા-

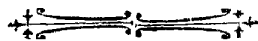
આશ્રવ મિ'માસા.

૨૮૯

રણો વિગેરે કશું સમજતા નથી, અને જે વસ્તુને તેઓ બરોબર સમજતા નથી, તેના ત્યાગ કે ગ્રહણનો વિવેક તેઓ શી રીતે કરી શકે? હમારો ઉદ્દેશ કોઈના પ્રયત્નને ઉતારી પાડવાનો નથી. સર્વ કોઈ પોતાની સમજણ અને પ્રજ્ઞાનુસાર ઠીક જ કરે છે. હમે એવા મનુષ્યોને માત્ર એટલું જ કહીએ છીએ કે તમે કરો છો તે સાફ છે છતાં એથી વધારે સારો માર્ગ છે તે ગ્રહણ કરો તો તમારો ઉદ્દેશ સફળ થવાની તક નહીંક આવતી જશે.

મનુષ્યનો આત્મા તેના અંતઃકરણની તમામ વૃત્તિઓનો સ્વામી છે. મનનું પ્રત્યેક સ્ફુરણ તેના આધિપત્ય નીચે જ થાય છે. અને જ્યારે આત્મા પોતાનું ધણીપણું તેની વૃત્તિઓ પાસે સ્વીકારાવે છે ત્યારે તે વૃત્તિઓ આત્માની ઇચ્છા વિના સ્વુરી અથવા વેગમાન થઈ શકતી નથી. આથી “કષાય” નામના આસ્રવના કારણથી મુક્ત થવા ઇચ્છનારે કષાયનું સ્વરૂપ સમજીને તેમના ઉપર પોતાનું સ્વામિત્વ બેસારવા ઉદ્યોગ કરવો જરૂરનો છે, અથવા આત્મા પોતાના પૃથક્ અહંત્વનો પરમાત્મામાં વિલય કરતો જાય છે, તેમ તેમ પણ એ કષાયો ઘટતા જાય છે અને મધ્યાનહકાળની વૃક્ષની છાયા જેમ વૃક્ષમાં જ સમાઈ જાય છે તેમ મનુષ્યનું પૃથક્ અભિમાન પરમાત્મામાં યોગળી જતાં એ કષાયો પણ સ્વતઃ લય પામી જાય છે. મનુષ્યત્વની આ દુર્લભ ભૂમિકાએ પહોંચ્યા પછી આત્માએ હવે પોતાની આંતર ચક્ષુઓ પરમાત્માના પ્રકાશ તરફ ખુલ્લી રાખવી ઘટે છે. તેને હવે મનુષ્યત્વમાંથી ઇશિત્વમાં ગતિ કરવાની છે. અને તે અર્થે જરૂરનું છે કે તેણે ધીમે ધીમે તેના માનસ-બંધારણમાંથી પશુપણ તરફ આકર્ષનારી વૃત્તિઓને જ્ઞાનબળથી મંદ પાડવી બેઠાં અને અનુક્રમે ક્ષય કરવો બેઠાં.

અપૂર્ણ.

પર તૃષ્ણા વિરમણ પદ-અનુવાદ.

હરિગીત.

આશા ધરી એ જ્ઞાન દ્વારેદ્વાર ભટકે લોકના,
આશી મનુષ્યો તેવી રીતે પાત્ર હોયજ શોકના;
આત્માનુભવના રસિક થઈ નિશ્ચિન ખુમારી કીજીએ,
અવધૂત ! આશા અન્યની ! જ્ઞાન અમૃત પીજીએ.

૧

આશા રૂપી દાસી તણા પુત્રો બને તે વિશ્વના,
મે દાસ-કિંતુ પાત્ર તો આત્માનુભવના પાનના;
આશા તણા નાયક બને જે-એવી રીતે કીજીએ,
અવધૂત ! આશા અન્ય શાની ! જ્ઞાન અમૃત પીજીએ.

૨૬૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૨

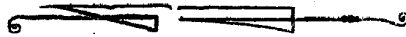
મન પાત્ર ખ્યાલામાં મસાલા પ્રેમ નિર્મલ નાંખતાં,
ઉચ્ચ ધ્યાનાનલ કરી તન ભટ્ટીમાં કસ કાઢતાં;
આત્માનુભવની રક્તતા પ્રકટે સહજ એમ કીજીએ,
અવધૂત ! આશા અન્ય શાની ! જ્ઞાન અમૃત પીજીએ.

૩

દિવ્યસત્ત્વ સુભોગ્ય રસતું પાન કરતાં શાંતિમાં,
અધ્યાત્મજ્ઞાનોચિત ચિન્હે ખેલતા સુખકાંતિમાં;
ખાનંદધન ! એ પાન હૃદયે વિશ્વ કૌતુક દેખીએ,
અવધૂત ! આશા અન્ય શાની ! જ્ઞાન અમૃત પીજીએ.

૪

શા. ફતેહચંદ ઝવેરભાઈ.
ભાવનગર.

નૈનોન્નતિ.

(૨)

(સંધિ ૫૪ ૨૩૦ થી)

આ વિષય એહવો છે કે એની વિચારણા માટે આપણે જેટલો વખત કા-
ઢીશું તે તમામ ઉપયોગી છે. આપણે આગળ વધવાને અને ગુણો મેળવવાને એ-
નીજ વિચારણા જરૂરની છે. આની ચર્ચા આપણા કુટુંબમાં, આપણા સ્નેહીવર્ગમાં,
આપણી ન્યાતીમાં, અને આપણા સંઘમાં, જ્યાં જ્યાં વખત આવે ત્યાં ત્યાં બીજી
બધી ચર્ચાઓ કરતાં આપણી, આપણા કુટુંબની, આપણી ન્યાતીની, અને સંઘની
ઉન્નતિનો સ્વાલ ઘણા ઉત્સાહથી અને જીરૂસાથી ચર્ચાવો જોઈએ; આપણામાં
જ્યારે જ્યારે મળવાનો, ભેગા થવાનો કે બીજા કાંઈ પ્રસંગ આવે છે, તે વખતે
બીજાઓના દુર્ગુણ તરફ લક્ષ જઈ તેની નિંદા કરવાની પ્રથા વધારે પડી ગએલી
જણાય છે. બીજાની નિંદા કરવાનો સ્વભાવ પુરૂષ વર્ગ કરતાં સ્ત્રી વર્ગમાં વધુ જો-
વામાં આવે છે, તેઓ દેહરાસર, ઉપાશ્રય, કે બીજા જે જે ઠેકાણે તેમના વર્ગને
મળવાની સંધી પ્રાપ્ત થાય છે, તે વખતે તેમની જીભને પરનિંદા કરવાનો બહુ
સ્વાદ લાગે છે. પરનિંદા કરવી એ પાપ છે, અને તેમાં કર્મનો બંધ પડે છે, એ
વાત જ તેમના લક્ષમાં હોતી નથી. ત્યારે હવે આપણું કર્તવ્ય એ છે કે વાતોનું
સ્વરૂપ બદલાઈ ઉન્નતિનો વિષય આગળ આવે અને તે બહુ ચર્ચાય એહવી યુક્તિ
દરેક સ્થળે થવી જોઈએ.

આપણે જે સ્થિતિમાં મુકાયલા છીએ, તે સ્થિતિ સંપૂર્ણ જો હોય તો પછી

જૈનોનાતિ.

૨૯૧

ઉત્તતિની ચર્ચાને જગ્યા નથી. જગતમાં કદાપી આર્થિક ઉત્તતિમાં સંતોષ વૃત્તિ ધરી પોતાને સંપૂર્ણ માનો શકે. પણ ગુણના સંબંધમાં આપણે સંપૂર્ણ ગુણી છીએ અને આપણે હવે નવીન ઝુલ્મ મેળવવા જેવા કંઈ બાકી નથી એમ નથી. ગુણોમાં આગળ વધવાને માટે આપણામાં વિચાર ઉત્પન્ન ન થાય અને પ્રાપ્ત સ્થિતિથી આગળ બીજો કોઈ પ્રદેશ નથી એહવું જો માનીયે તો તેમાં આપણામાં જ્ઞાનની અને વિચાર કરવાનો ખામી જ છે એમ માનવું જોઈએ.

આપણે ઉપર વિચારી ગયા છીએ કે સર્વોત્કૃષ્ટ ઉત્તતિ એ, મોક્ષપદની પ્રાપ્તિ તે છે. એ પદની પ્રાપ્તિ થયા પછી તેનાથી આગળનો વીદેશ બીજો કોઈ નથી; કે જે મેળવવાને માટે આપણે પ્રયત્ન કરીએ? જ્યાં સુધી આપણે કેવળજ્ઞાન મેળવ્યું નથી અને ચૌદસું ગુણસ્થાનક પ્રાપ્ત કરી મોક્ષસ્થાન મેળવ્યું નથી, ત્યાં સુધી આપણી ઉત્તતિ અને આગળ વધવાનો પ્રશ્ન ઉભો ને ઉભો જ રહેવાનો છે.

સર્વોત્કૃષ્ટ ઉત્તતિનો મંત્ર આપણે સદાય જાળી રાખીએ, અને તેની ભાવના બની રહે તેને માટે જ્ઞાનીઓએ આપણા માટે ઘણી સરસ યોજના કરેલી છે. જેઓએ દ્રવ્યથી અને ભાવથી બન્ને રિતિએ ઉત્તતિ પ્રાપ્ત કરેલી છે, એહવા તિર્થંકર ભગવંતની મુદ્રાના દર્શન કરવાની અને તેમની દ્રવ્ય અને ભાવથી પૂજા કરવાની આપણા ઉપર ફરજ રાખેલી છે.

તિર્થંકર ભગવંતની મુદ્રા-મૂર્તિના દર્શન કરતી વખતે તેમના મૂળ સ્વરૂપ અને તેમનામાં રહેલા ગુણો આપણે યાદ કરવાના છે. અને તે ગુણોને યાદ કરી આપણામાં તે ગુણો છે કે નહીં તેની વિચારણા કરવાની છે. અને તે વિચાર કરી આપણામાં જે જે ગુણો ન હોય તે મેળવવાને માટે આપણે દૃઢ સંકલ્પ કરવાનો છે. અને તે સંકલ્પ કર્યા પછી આપણામાં તે ગુણો ઉત્પન્ન થાય તેના માટે આપણે દીર્ઘ પ્રયત્ન કરવાનો છે. વસ્તુતઃ શાસ્ત્રકારોનો આ આશય છે. છતાં તેનો યથાર્થ અમલ થતો નથી એ આપણામાં જ્ઞાનની ન્યૂનતા છે, એમ બતાવે છે.

દેહરાસરો સ્થાપન કરવાનો અને તેમાં જીનખિંબની સ્થાપના કરી તેમની ભક્તિ કરવાનો જે મહાન ઉદ્દેશ છે. તે ઉદ્દેશ તરફ આપણી ઉપેક્ષા થઈ છે. અને તેને કુલચાર તરીકે ગણી દર્શનપૂજા કરવાની જે એક વેઠ ઉતારવાની તે ઉંતારી આવ્યા એટલે કૃતકૃત્ય થઈ ગયા એમ માનવામાં આવે છે, તેથી જ આપણે વર્તમાન સ્થિતિએ પહોંચ્યા છીએ.

આપણી ઉત્તતિના મૂળ પાયારૂપે મને તો એમ લાગે છે કે, બીજી બધી વાતો કરતાં શુદ્ધ દેવતત્ત્વના ઓળખાણ, તેમના ગુણોમાં રમણતા તે દ્વારાએ આપણી ઉત્તતિ થવાની છે. ક્યાં વ્યવહારીક કે ક્યાં આત્મિક બન્ને પ્રકાર ઉત્તતિ શુદ્ધ દેવતત્ત્વના ઓળખાણ પછી, આપણે તેમના જેવા થવા પ્રયત્ન કરવાની શરૂઆત કરીશું. એટલે આપણે આગળ વધવાની શરૂઆત કરી એમ નક્કી માન

૨૯૨

આત્માનાં ૬ પ્રકારો

વું. કારણ આપણા ઇષ્ટદેવ તિર્થંકર ભગવંત જેમના ઉપર આપણી મહાન શ્રદ્ધા છે. જેમની પૂજા ભક્તિથી આપણે પવિત્ર થઈએ છીએ. અને તેમની પૂજા ભક્તિના માટે આપણે ખાસ વખત કાઢીએ છીએ. નાણાંનો વ્યય કરીએ છીએ. તેઓ પણ એક વખત આપણા જેવા જ હતા. તેમનો આત્મા આપણા જેવો જ કર્મોથી લેપાયેલો હતો. પણ તેમણે સમ્યક્જ્ઞાન મેળવી વસ્તુના સ્વરૂપનું ઓળખાણ કર્યું. અને શુદ્ધ સ્વરૂપ પ્રાપ્ત કરવાને માટે સંપૂર્ણ વિર્યોદ્ધાસથી સાધના કરી પોતે સામાન્યમાંથી વિશેષપણ પ્રાપ્ત કરી પરમાત્મપદ મેળવ્યું. તો પછી આપણે આપણામાં ખાસ વિશ્વાસ રાખવો જોઈએ; તેઓએ જે રસ્તો પોતાની ઉન્નતિ કરી છે, તે રસ્તો આપણે જાહેર કરવો અને તે રસ્તે આગળ વધવાને માટે તેમના સ્વરૂપનું યથાર્થ ઓળખાણ આપણે કરવું જોઈએ. અને આપણા સહવાસમાં આવનાર તમામને કરાવવું જોઈએ, એ આપણી પહેલામાં પહેલી ફરજ છે. આ ફરજ કુટુંબ, ન્યાત અને સંઘના નેતાઓને માટે ખાસ છે. કેમકે જો તેઓ આ ફરજ ભરાબર બજાવે તો જરૂર આપણે આપણી ઉન્નતિના પ્રદેશ તરફ પ્રયાણ કરવાની શરૂઆત કરી ચુક્યા એમ માનવાનું છે.

શ્રદ્ધાથી પૂજા કરવાથી જો કે લાભ તો છે જ. પણ વાસ્તવિક તેમનું શુદ્ધ સ્વરૂપ સમજી તેમનું બરોબર ઓળખાણ કરી તેમના ગુણોમાં રમણતા કરી તેમની પૂજા ભક્તિ કરીએ તો જેટલા પ્રમાણમાં આત્મિક લાભ-ઉન્નતિ હાલ થાય છે, તેના કરતા વિશેષ લાભ યાને ઉન્નતિ થાય એ સ્વાભાવિક છે. કેમકે શુદ્ધ સ્વરૂપનું ઓળખાણ થયા પછી સ્વાભાવિક આપણને આપણા આત્માના સ્વરૂપનું જ્ઞાન થાય છે. અને કર્તવ્ય માણ્ય પડે છે. ને આપણે આપણી ઉન્નતિ કરવાને પ્રયત્નવાન થઈએ એ સ્વાભાવિક છે.

જુની જૈન સાહિત્ય પ્રવૃત્તિને નિભાવી રાખવાની જરૂર.

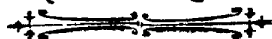
(શેઠ પ્રેમચંદ રતનજી ભાવનગર.)

જગતમાં લિખ્ત લિખ્ત વ્યક્તિઓ લિખ્ત લિખ્ત પ્રવૃત્તિઓમાં ગુંથાએલી દૃષ્ટિ ઝોચર થાય છે. દરેક વ્યક્તિઓ બહુધા બાલ્યાવસ્થાના સંસ્કારને અનુસરીને પોતાનું જીવન વ્યતીત કરે છે. પ્રાચીન જૈન કોમ વ્યાપારીક સંસ્કારી હોઈને સાહિત્ય પ્રવૃત્તિથી વિમુખ રહેવાથી તે બોલે મુનિઓ ઉપર જ અવલંબીને રહેલ છે. ચિંચારતા આ બોલે શ્વેતાંબરી સાધુઓ ઉપર ઇતિહાસ ઉપરથી જણાય છે. દીગંબરીયોમાં માત્ર સાધુ ઉપર નહિ પણ શ્રાવકો ઉપર આવેલ છે. શ્વેતાંબરીઓમાં જ્યારે મુનિઓએ જ સાહિત્યને જ્ઞાણ આપેલ છે ત્યારે દિગંબરીઓમાં મુનિ તથા બનારમીદાસ આદિ વિદ્વાનોએ સંપૂર્ણપણે જ્ઞાણ આપેલ દૃષ્ટિએ પડે છે. સમગ્ર જૈન કોમ તરફ દૃષ્ટિ કરતા જણાય છે કે આર્હત ધર્મને સ્વીકારનાર દરેક મનુષ્યોનો

જૈનોનાં જીવન.

૨૬૩

જૈન ધર્મમાં સમાવેશ થાય છે. દિગંબર શ્રાવકોની સાહિત્ય પ્રવૃત્તિ તેઓના વૈરાગ્ય વૃત્તિના બંધારણને અંગે હોય કે ગમે તે કારણે હોય, તે આ સ્થળે ચર્ચાની અપેક્ષા નથી. ચિત્રામણના લઘ્વા તરીકેની પ્રવૃત્તિ સ્થાનકવાસિ મુનિઓમાં ચત્કિચિત્ નજરે પડે છે. સાંપ્રત શ્વેતાંબરીઓએ ધર્મના વિષયને ઉપાડી લીધો છે ત્યારે દીગંબરીઓ તમામ વિષયને પોષણ આપે છે. હવે આપણું લક્ષ પાશ્ચાત વિદ્યાના સંસ્કારે સાહિત્ય તરફ દોરાવા લાગ્યું છે. સમયાનુસાર-સાહિત્ય શું છે તે સમજવા વૃત્તિ ઢોડાવવા લાગ્યા છે. પાશ્ચાત વિદ્યાપદી વિભૂષિત યુવકોમાં લેખકો ઉત્પન્ન થવા લાગ્યા છે. નવીન પ્રજાનો ઉત્સાહ દીનપ્રાદીન વૃદ્ધિગત થતો જાય છે. આપણી પાસે આપણી પ્રાચિન સાહિત્ય પ્રવૃત્તિ સિદ્ધિ માટે સખળ પૂરાવા જોઈએ તેવા ઉપલબ્ધ કરવામાં આવેલ નથી. આપણા પૂર્વજોએ જે પ્રાચિન સાહિત્ય સંપ્રદીત કરી મૂકેલ છે, તેની શોધ કરવામાં તેમજ ઉપલબ્ધ થયેલને નિભાવવાને માટે જોઈએ તેવા સાધનો તૈયાર કરવામાં આવતા નથી. પ્રવર્તકાલ મહારાજ શ્રી કાંતિવિજયજીએ આ વિષય ઉપાડી લીધો છે પણ એક વ્યક્તિ કેટલું કરી શકે? આપણી અપૂર્વ જુની સાહિત્ય રક્ષણ પ્રવૃત્તિ છે તે ભવિષ્યની પ્રજા માટે જેવી રીતે ટકી રહી છે તેવી રીતે નિભાવવાને ઉપાયો યોજવા જોઈએ. પૂજ્ય મુનિરાજે તેમના વડીલોની પદ્ધતિએ ચાલી તેઓની જેમ સાહિત્ય રક્ષણના ઉપાયો યોજે તો ભવિષ્યની પ્રજાને વિશેષ લાભપ્રદ છે. અસલ જેમ શ્રી પૂજ્યોની સાથે તેઓના શિષ્ય મંડળમાં લઘ્વા-ચિત્રકાર-શિલ્પિ તથા જોતિષિઓ હતા, તદ્વત્ સાંપ્રતના મુનિરાજે તથા ચતિઓ તેઓના શિષ્ય મંડળ માંહે લઘ્વા-ચિત્રકાર-જોતિષિઓ તૈયાર કરે તો સાહિત્ય રક્ષણને સંપૂર્ણ ટેકો આપેલ ગણાશે. જે સ્થળે જોઈએ તે કરતા દ્રવ્ય વધારા તરીકે જણાય તેને પોતાના ભક્તોને નવીન ભંડારો તૈયાર કરાવવાનો ઉપદેશ આપે. તાડપત્રોપર નવીન પુસ્તકો કોતરાવવાનો ઉદ્યમ આરંભે, સોનેરી અક્ષરના પુસ્તકો તથા ચિત્રામણ તૈયાર કરાવે તો જ જુની પદ્ધતિ વિશેષ જળવાઈ રહેવા સંભવ છે. જૈન પ્રજામાં દિવસાનુદિવસ સંગીત તરફ લક્ષ અપાતું જાય છે. જુની ગાવાની રીતિને બદલે રાગોની રીતિ પ્રવેશ કરતી જાય છે તેથી જૈન જુની સંગીત, તથા ઠાંસીની પદ્ધતિ નિભાવી રાખવાને માટે પ્રો. બર્વેની ગાયન વાદના માળાની રીતિને તમામ રાગો સારીગમોમાં ઉતારાવી લેવા અગર તો આમોદ્દાનની રેકર્ડોમાં ઉતારાવી લેવાની જરૂર જણાય છે. જેમ પુસ્તક પ્રસિદ્ધિ તરફ વિશેષ લક્ષ અપાય છે તદ્વત્ આપણું પ્રાચિન સાહિત્ય દીર્ઘકાળ પર્યંત ટકી રહે તેની તરફ દૃષ્ટી કરવામાં આવે તો જ જળવાઈ રહેવા સંભવનીય છે. કારણકે છાપેલ કરતા લેખીત પુસ્તકો લાંબા કાળ ટકી રહેવાના સખળ પુરાવા આપણી પાસે છે. પ્રાચિન સાહિત્ય દૃષ્ટિએ પડતા તેની પ્રત્યે તથા તેના સાચવનાર પ્રત્યે જેવી પૂજ્ય બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થાય છે તેવી રીતે ભવિષ્યની પ્રજા માટે આપણે ઉપાયો યોજવાની જરૂર છે. અસ્તુ.

૨૯૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

વર્તમાન સમાચાર.

(પંજાબ દેશના શ્રી સંઘને જાણવા હાયક)

“સકલ શ્રી સંઘ પંજાબ કો જવાબ.”

॥ શ્રી વીતરાગાય નમઃ ॥

ગુરુજી મહારાજ શ્રી વલ્લભવિજયજી કી આજ્ઞાસે સકલ શ્રી સંઘ પંજાબ યોગ્ય ધર્મજ્ઞાન કે સચ વિદિત હોવે યહાં સુસ્વશાતા હૈ, ધર્મધ્યાનમેં ભગમ રચના. આપકી તર્ફસે પ્રાર્થના પત્ર તથા હાલ્લા ગંગારામજી ઓનરરી મેજિસ્ટ્રેટ શહર અંબાલા આદિ શ્રાવક સમુદાય મિત્રા સમાચાર જ્ઞાત હુઆ, આપ ફિકર ન કરેં સ્વર્ગવાસી ગુરુ મહારાજ પ્રાતઃસ્મરણીય શ્રી ૧૦૮ શ્રીમદ્ધિજયનન્દસૂરિ (આત્મારામજી) મહારાજજી કે વચનકા બરાબર પાલન કિયા જાયગા ચાહે આપ વિફલિતિ કરેં ચાહે ન કરેં હમારા ઉસ તર્ફ આનેકા પરિપૂર્ણ જાવ હૈ, દેરી કેવલ ઇસી બાતકી સમજેં કિ શ્રી ગિરનારજીકી યાત્રા અજી તક હુઈ નહીં હૈ, બસ શ્રી નેમિનાથ સ્વામીકી યાત્રા કરી કિ સીધા ઉસી તર્ફ મુંહ સમજ્ઞ લીજિય—

અષ્ટગામ,
જિહ્વા-મુરત.
તા. ૨૦-૪-૧૯

દાઠ વિમલવિજયકા
ધર્મજ્ઞાન.

સમાસોચના,

કુમારપાળ ચરિત્ર (હિંદિ)-લેખક શ્રીમાન મુનિરાજ શ્રી લલિતવિજયજી મહારાજ પ્રસિદ્ધ કર્તા અધ્યાત્મ જ્ઞાન પ્રચારક મંડળ મુંબઇ.

આ ગ્રંથનો અભિપ્રાય આપતાં અમારે આનંદ સાથે જણાવવું પડે છે કે એક વિદ્વાન મુનિરાજના પ્રપત્નનું આ એક શુભ પગલું છે. જો કે ગુજરાતી ભાષામાં વડોદરાના નામદાર મહારાજ તરફથી તેનું ભાષાંતર શ્રીયુત મગનલાલ યુતીલાલ વેદ પાસે કરાવી પ્રથમ પ્રસિદ્ધ થયેલું હતું પરંતુ તે માત્ર ગુજરાત કાઠીયાવાડ મુંબઇ ઇલાકાને જ ઉપયોગી હતું. પરંતુ વિશેષ કરીને મેવાડ-મારવાડ પંજાબ બંગાળાદિ જેન બધુએને આવા એક અપૂર્વ ઐતિહાસિક ગ્રંથની હિંદિ ભાષામાં જો મોટા હતી તે હિંદિ ભાષામાં લખી તૈયાર કરવામાં મુનિરાજ શ્રી લલિતવિજયજી મહારાજે તે તે દેશના હિતાથે અપરિમિત ઉપકાર કર્યો છે. આ ગ્રંથમાં કુમારપાળ મહારાજના વખતની રાજકીય, ધાર્મિક તેમજ સામાજિક સ્થિતિનું એક ઉત્તમ ચિત્ર આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવ્યું છે. ભારતવર્ષનાં મોટા ભાગમાં જ્યાં ગુજરાતી ભાષા સમજી શકતા નથી તેઓને માટે આવી ભાષામાં અનેક

સમાલોચના.

૨૯૫

જેન ગ્રંથો તેયાર કરી પ્રસિદ્ધ કરવાની જરૂર છે. આવી જાતનું પ્રથમ પગલું સ્વર્ગવાસી મહાત્મા ન્યાયાંબોનિધિ શ્રીમદ્ વિજયનાનંદસૂરિ (આત્મારામજી મહારાજ) જેન તત્વાદર્શ વગેરે ગ્રંથો હિંદિ ભાષામાં તેયાર કરી ભરેલું જેનું અનુકરણ ઉક્ત મહાત્માએ કરેલું છે તે સ્તુત્ય છે. આ ગ્રંથ બહુજ ઉત્તમ શૈલીથી તેયાર કરવામાં આવેલ છે અને વિશેષમાં ઉક્ત ગ્રંથની મસ્તાવના વિદ્વાન મુનિવર્ય શ્રી જિનવિજયજી મહારાજે લખેલ છે. પ્રસ્તાવનામાં શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યની જીવનરેખા અને બીજી કેટલીક ઐતિહાસિક બાબતો દાખલ કરવામાં આવી છે જે એટલી સુંદર છે કે આ ગ્રંથના મૌરવતામાં તેથી વધારો થયો છે. આ ગ્રંથમાં મહાઉપકારી જગવિખ્યાત સુરિશ્વર વિજયનાનંદસૂરિ (આત્મારામજી મહારાજ) નો ફોટો દાખલ કરી એક સુંદર નમુનાદાર અપૂર્વ બનાવ્યો છે. મુનિવર્ય શ્રી જિનવિજયજી એક ઇતિહાસના ખરેખરા અભ્યાસી અને એક સારા લેખક છે તેમના લેખો ધણી ધણી વખતે આ માસિકમાં આવે છે જે એક અવાજે પ્રશંસાપાત્ર નિવડયા છે. એકંદર રીતે ઉક્ત ગ્રંથ ઐતિહાસિક બાબત માટે ધણોજ ઉપયોગી છે અને તે ખાસ ગ્રહણ કરવા લાયક છે. કિંમત ૭ આના. આ ગ્રંથ અમારે ત્યાં તેમજ પ્રસિદ્ધ કર્તાને ત્યાં મળી શકશે.

શ્રી જેન એસોસીએશન ડીરેક્ટરી.—શ્રી જેન એસોસીએશન એક ઇંડીયા તરફથી અમાને ભેટ મળી છે. કોઈ પણ પ્રજાની સ્થિતિનું જે ખરેખર નિરીક્ષણ કરવું હોય તો તે મુખ્ય સાધન તે પ્રજાની ડીરેક્ટરી જ છે. જેને લઈને જેન પ્રજાની સ્થિતિનું ખરેખર જ્ઞાન કરાવવાના પ્રયાસરૂપે શ્રી જેન એસોસીએશન એક ઇંડીયા એ આ ડીરેક્ટરી પ્રસિદ્ધ કરી જેન કોમ ઉપર એક પ્રકારનો ઉપકાર કર્યો છે જે ખરેખર ધન્યવાદને પાત્ર છે. જે કે આ પ્રથમ પ્રયાસ હોવાથી કેટલીક હકીકત અપૂર્ણ રહેવા સંભવ છે જેને માટે મુનિમહારાજને, દરેક શહેર યા ગામના જેન અંગુષ્ઠાને અમે જણાવવા રજા લઈએ છીએ કે શ્રી જેન એસોસીએશન તરફથી જે જે વખતે જે જે બાબતો પુછવામાં આવે તે તે હકીકતો તેમને પુરી પાડવાની જરૂર છે અને એમ થવાથી આ ડીરેક્ટરીનું કામ એક વર્ષ પછી બીજા વર્ષ વધારે માહિતીવાળું અને સંતોષકારક નીવડશે. સાથે જેન પ્રજા તેને આદરથી ઉઠાવી લેશે તો ભવિષ્યમાં સારી આશા રાખવાને આપણે ભાગ્યશાળી થઈશું. ડીરેક્ટરી વાંચતાં તેમાં જે જે હકીકત આવી છે તેમાં હજી કેટલીક બાબતોમાં બહોળો અવકાશ છે તો તેના પ્રવર્તકો હવે પછીના વર્ષ માટે અત્યારથીજ હકીકતો મેળવવા તેમજ મેળવેલી હકીકતને નિષ્પક્ષપાત દૃષ્ટિથી તારવી કાઢી લક્ષમાં લેવામાં આવશે તો આ ઉચ્ચ હેતુ વધારે સારી રીતે પાર પડશે. એકંદરે પ્રયાસ માટે ધન્યવાદ આપતાં જણાવીએ છીએ કે આવા જેન કોમના એક કિમતી સાધન તરીકે દર વર્ષે ડીરેક્ટરી પ્રસિદ્ધ કરવાના પ્રવર્તકોના ઉત્સાહની વૃદ્ધિ સાથે પ્રતેહ મળતી રહે.

જીવ દયા પ્રસારક ફંડનો ચોથો વાર્ષિક રીપોર્ટ. (સને ૧૯૧૪)

આ ફંડના કાર્ય વાહકોના ઉત્તમ પ્રયાસને લઈને દિવસાનુ દિવસ અને એક વર્ષ પછી બીજા વર્ષમાં અનેક જીવ દયાના કાર્યોના વધારો થયો છે એટલે અનેક જીવોની યતી હિંસામાં બટાડો થતો નય છે જે આ રીપોર્ટમાં આપેલ વીગતવાર લીસ્ટથી માલમ પડે છે. સુમારે સત્તર લાખ જેટલા પ્રાણીઓના જીવ બચાવવા સાથે એ ફંડના કાર્યવાહકો કરેલ ઉત્તમ પ્રયાસ માટે અને તેમના તે પ્રયાસને ધનની સહાય કરનાર કરાવનાર અનેક સજ્જનોએ મહદ્ પુણ્ય ઉપાર્જન કર્યું છે એ નિસંશય છે.

હિંસાના સ્થાનોથી કે બીજી રીતે જીવો છોડાવવા તે ઉત્તમ છે પરંતુ તેનું મૂળ સૌથી અચવા તેના બંધણ કરનારાઓને તે યતી તેમની ભૂલો સમજાવી તેનાથી દૂર કરવાનો જે ઉપાયો લેવા

૨૯૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

તે અતી ઉત્તમ છે. આ દુઝના કાર્યવાહકોએ એવી બાબતો પણ હાથ ધરી છે જેનો પ્રયાસ પણ જરૂરી છે તે આ રીપોર્ટ ઉપરથી માત્રમ પડે છે જે જાણી તેમના કાર્યવાહકોને ધન્યવાદ આપવો ઘટે છે.

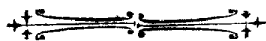
જીવ હિંસા અટકાવવાને માટે બીજી રીતે કે ઉપદેશ વડે, બુકો-હેન્ડબીલો પીકચરો વહેંચી તે વડે કે તેવા બીજા તેને લગતા સાહિત્યો વડે પણ પ્રયાસ થતો જેવામાં આવે છે જે ખરેખર ઉપયોગી છે. આના કાર્યને માટે પૈસાની મોટી રકમની જરૂર છે જે એકલા જેનો નહીં પણ જેનેતર-કોઇ પણ ધર્મ વાળાઓ પણ આવા કાર્યને આપી શકે તેવું છે. અમે તેટલા માટે વિનંતિ કરીએ છીએ કે જેને કે જેનેતર કોઇ પણ વ્યક્તિએ આ ઉત્તમ કાર્યને તન મન અને ધનથી મદદ કરવાની જરૂર છે. મુનિમહારાજજીને નમ્રતા પૂર્વક જણાવીએ છીએ કે પોતાના વિદ્યાર કે ચાતુર્માસની દરમ્યાન આ કાર્ય માટે પણ ઉપદેશ આપી દેડ કરાવી આ ખાતાને મદદ અપાવવાની જરૂર છે. આ ખાતાના કાર્યવાહકોને છેવટે ધન્યવાદ આપી તેઓ આ ખાતાનો હજી બહોળા પ્રમાણમાં ફેલાવો કરવા પ્રયત્નશીલ થાય અને તેમ થતાં અનેક જીવોની થતી હિંસા અટકે એમ અંતઃકરણથી પ્રાર્થાએ છીએ.

વીર્યરક્ષા-પ્રથમ ભાગ-હિંદી—આ નામનો ગ્રંથ તેના લેખક સીકંદ્રાબાદવાળા શેઠ જવાહીરલાલ જેની તરફથી અમોને ભેટ મળ્યો છે. આ ગ્રંથમાં વ્યભિચારાદિ દોષોથી મનુષ્યનું જે વીર્ય નષ્ટ થાય છે અને જેનાથી મનુષ્ય ઉન્નતિ થઇ શકતી નથી તે સંબંધી લખાયેલ છે. દેશના મનુષ્યોની ભયંકર દશા આવા કારણોથી થતી જેમ્મ લેખકે આ પ્રયાસ કર્યો છે. ક્યા ક્યા કુચાલોમાંથી આવી ભયંકર દશા થાય છે તેનું જુદી જુદી રીતે દિગ્દર્શન આ બુકમાં તેના આ લેખકે બહુ સારી રીતે કર્યું છે જે ખાસ વાંચવા જેવું છે. એકંદર રીતે આ ગ્રંથ ઉપયોગી છે.

મળવાનું ટેકાણું.

શેઠ જવાહીરલાલ જેની સીકંદરાબાદ થૂં પીં U. P.

વિમલ પ્રબંધ—સંશોધક મણીલાલ બકોરભાઈ વ્યાસ સુરત. આ બુક અમોને વ્યભિચાર પ્રાય માટે ભેટ મળી છે. આ પ્રબંધ મૂળ કાવ્યરૂપે છે જેના મૂળ કર્તા શ્રીમાન્ લાવણ્યસમય મુનિ છે. અને તેનો અનુવાદ સંશોધકે કર્યો છે ઉક્ત ગ્રંથના ઉપોદ્ધાતમાં જુની ગુજરાતી ભાષાની સમય મર્યાદા, જેનાનો ગુજરાતી ભાષા સાથેનો સંબંધ તેમજ ઉત્તરોત્તર સમયે સમયે ગુજરાતી ભાષાના થયેલા ફેરફારો વગેરે સંબંધમાં સંશોધકે બહુજ સારો પ્રયાસ કર્યો છે અને સાહિત્યને ખરેખરી રીતે પ્રકાશમાં આણ્યું છે; એટલુંજ નહિ પણ ગ્રંથ આખો વાંચતાં ખરેખરી રીતે ગુજરાતી જેન સાહિત્ય ઉપર સારું અજગણું પાડ્યું છે. આવા ઐતિહાસિક ગ્રંથનો આવો સારો ઉપોદ્ધાત લખી તેની ગૌરવતા વધારી છે. એકંદર રીતે આ ગ્રંથમાંથી ઘણી ઘણી બાબતોનું જ્ઞાન મળે તેમ હોવાથી દરેકને પ્રશ્ન કરવા યોગ્ય છે.

“ વૈશાક વદ પ થી ભેટની બુક અમારા માનવંતા ગ્રાહકોને વીં પીં થી મોકલવામાં આવશે-જેથી સ્વીકારશો.”

આશ્રવ મિંમાસા.

૨૯૭

જીર્ણોદ્ધાર માટે વિનંતિ.

સર્વે જૈન અંધુઓને ખબર આપવામાં આવે છે જે ઇડરગઢ ઉપર આપણું એક બાવન જીનાલયનું દેરાસર છે તથા મૂળ નાયકજી શ્રી શાન્તીનાથજી છે. આ બાવન જીનાલયવાળું દેરાસર વિક્રમ સંવત પહેલાનું બંધાવેલ છે, એટલે તે બે અઢી હજાર વર્ષ ઉપર બંધાયેલું પુરાણું તિર્થ છે એમ સંભવાય છે. ત્યાર પછી પરમ આર્હત રાજા કુમારબાળે તથા શ્રી સોમસુંદરસૂરિ મહારાજના વખતમાં સંવત ૧૪૭૮ ના સુમારે ઇડરના રહીશ શેઠ જેવીદજી શેઠ તે દહેરાને જીર્ણોદ્ધાર કરાવ્યો હતો. તે હાલમાં અતિશય જીર્ણ તથા ખંડીત સ્થિતિમાં આવી ગયેલું હોવાથી તેના ઉદ્ધાર કરવાનું કામ મુખ્ય નિવાસી ગૃહસ્થોના શ્રમથી ગદ સાલથી ચાલુ થયું છે.

જીર્ણોદ્ધારના કામ માટે રૂ. ૧૯૦૦૦ મુખ્ય સહૃદયોમાંથી તથા રૂ. ૬૦૦૦ શેઠ આણંદજી કલ્યાણજીની પેઢી તરફથી મળી કુલ રૂ. ૨૫૦૦૦ ટીપમાં ભરાયેલા તે તમામ દેરાસરના સમારકામમાં આજ સુધીમાં ખરચાઈ ચૂકેલા છે, અને હજી ઘણું કામ બાકી છે તે જોમાસાં પહેલાં પૂરું કરવાની ખાસ જરૂર છે. તેમ ન થાય તો આજ સુધીમાં થયેલ તમામ ખર્ચ બરબાદ જશે. અધુરું કામ પૂરું કરવાને હજી જોમામાં જોજા રૂ. ૨૫૦૦૦ ની જરૂર છે. તેથી સર્વે જૈન બધાઓને વિનંતી કરીએ છીએ કે, આવા પુણ્યના કામમાં આપ આપનો ઉદાર હાથ યથાશક્તિ લંબાવશો. આપ જાણો છો કે નવા દેરાસર બંધાવવા કરતાં જીનાના ઉદ્ધારમાં આઠ ગણો વધારે લાજ સમાયેલો છે અને આ લાખલામાં તો જીના તિર્થનો ઉદ્ધાર કરવાનો છે. એટલે તેમાં તો અનંત પુણ્ય શાસ્ત્રકારોએ કહેલું છે.

મજકુર દેરાસરના સમારકામમાં જે સહૃદયસ્થ રૂ. ૩૦૧ તથા રૂ. ૫૦૧ ની રકમ ભરશે તેમના મુખ્યારક નામની આરસની તખ્તી અનુક્રમે મોટી તથા નાની દેરડી ઉપર લગાડી આપવામાં આવશે. માટે જે જૈન ભાઈઓ અગર બહેનોને પોતાના અથવા પોતાના વડીલોના નામ આવા પુણ્યના કામમાં મદદ કરી અમર કરવાની જીતાસા હોય તેમણે મુખ્યારક નામ તથા ભરવા ધારેલી રકમ શેઠ મણીલાલ ગોકલલાલ મુલચંદ ઠેકાણું ચંપાગલી મુખ્ય એ શીરનામે મોકલી આપવા મહેરબાની કરવી.

ઇડરગઢના દેરાસરના જીર્ણોદ્ધારનું કામ નીચે લખેલા સહૃદયસ્થોની દેખરેખ નીચે ચાલે છે.

શેઠ મણીલાલ ગોકલલાલ મુલચંદ.

શેઠ કલ્યાણચંદ શીલાગચંદ.

શેઠ નગીનલાલ મંજુલાલ.

શેઠ નેમચંદ માણેકચંદ કપુરચંદ.

શેઠ દલસુખલાલ વાડીલાલ વીરચંદ.

તા. ક.—શેઠ આણંદજી કલ્યાણજીને ફરી વિનંતી કરતાં તેઓએ રૂ. ૩૦૦૦) આ કામ માટે મંજુર કર્યા છે. તા. ૫-૫-૧૯૧૫

શ્રીયુત શેઠ હેમચંદ અમરચંદનો સ્વર્ગવાસ.

પ્રથમ માંગરોળ અને હાલ ધર્મશ્રી મુંબઈ નિવાસી ઉક્ત શ્રીમાન ગૃહસ્થ જરયુવાન વયે ટુંકા વખતની માંદગી ભોગવી તા. ૧૨-૧-૧૯૧૫ બુધવારના રોજ ધરમપુરમાં સ્વર્ગવાસ પામ્યા છે. તેઓ માંગરોળ અને મુંબઈ બંને શહેરની જૈન કામમાં અગ્રગણ્ય પુરૂષ હતા. સ્વભાવે સરલ, શાંત, અને માયાળુ હતા. ધાર્મિક કાર્યોમાં તેઓ અનેક પ્રકારની સહાય આપતા એટલું જ નહિ પરંતુ ધાર્મિક કેળવણીના ખાસ હિમાયતી હોઇને તેમાં પણ તેઓ સારી મદદ આપતા તેથી તેઓ ખરેખરા એક દાનવીર નરરત્ન હતા.

દેવગુરૂની અપૂર્વ ભક્તિ અને અનુકંપા તેમજ વ્યવહારિક તેમજ ધાર્મિક ઉચ્ચવૃત્તિ તે તેમનામાં ઉંચામાં ઉંચા ગુણો હતા. જેથી તેઓ ખરેખરા જૈનકુલ ભુષણ હતા. જેને લઇને સમગ્ર રીતે જૈનકામને ખરેખર એક લાયક નરરત્નની ઝેલ પડી છે. તેઓશ્રીની હૃદયગી ખરેખર એક નમુનારૂપ અનુકરણીય હતી. ઉક્ત શ્રીમાન બંધુનો આ સભા ઉપર પૂર્ણ પ્રેમ હતો અને અંતઃકરણની લાગણીને લઇને તેઓશ્રી ગદ્ ગદ્ સાક્ષમાં આ સભાના લાઇફ મેમ્બર થયા હતા. તેઓશ્રીનો સ્વર્ગવાસ થતાં આ સભા પણ અંતઃકરણ પૂર્વક પોતાની દીલગીરી જાહેર કરે છે. સભાએ ખરેખર એક વીરરત્ન ગુમાવ્યો છે. પરંતુ ભવિત્યપતા બળવાન હોઇ મનુષ્યમાનવું તેની પાસે ચાલતું નથી. છેવટે તેઓશ્રીના કુટુંબને દિલાસો આપવા સાથે તેમના પવિત્ર આત્માને પરમ શાંતિ મળે એમ પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

શાહ ગીરધરલાલ હીરાચંદનો સ્વર્ગવાસ.

અમોને જણાવતાં અત્યંત દીલગીરી ઉત્પન્ન થાય છે કે ભાઈ ગીરધરલાલ હીરાચંદ માત્ર બે ત્રણ માસની બીમરી ભોગવી શુમારે ત્રીશ વર્ષની યુવાન વયે ગયા માસમાં પંચતવ પામ્યા છે. તેઓ સ્વભાવે સરલ, શાંત, માયાળુ, અને ધાર્મિક વૃત્તિવાળા હતા. તેઓ આ સભાના સભાસદ હોઇ સારી લાગણી ધરાવતા હતા. તેઓના કુટુંબને દિલાસો આપવા સાથે તેઓના આત્માને શાંતિ મળે એમ પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

આ સમાનું જ્ઞાનોદ્ધાર ખાતું અને હાલમા છપાતા ઉપયોગી ગ્રંથો.

તેમાં થતો જતો સંખ્યાબંધ વધારો.

માગધી—સંસ્કૃત મૂળ, અવધારિ ટીકાના ગ્રંથો.

- ૧ “ સત્તરીસય ઠાણુ સટીક ” શા. ચુનીલાલ ખુમચંદ પાટણવાળા તરફથી
- ૨ “ સિદ્ધ પ્રાણુત સટીક ” શા. પ્રાંતીજવાળા શેઠ કરમચંદની બીજી સ્ત્રીના સ્મરણાર્થે હા. શેઠ મગનલાલ કરમચંદ તરફથી
- ૩ “ પ્રતિકમણુ ગર્ભ હેતુ ” શા. હીરાચંદ મહેલચંદની દીકરી બેન પશી-બાઈ પાટણવાળા તરફથી.
- ૪ “ દાન પ્રદીપ ” શા. મુળજી ધરમશી તથા હર્લભજી ધરમશી પોરબંદર વાળા તરફથી.
- ૫ “ મહાવીર ચરિત્ર ” શ્રી નેમિ-ચંદ્રસરિ કૃત. શા. જીવરાજ મોતીચંદ તથા પ્રેમજી ધર-મશી પોરબંદરવાળા તરફથી શા. મુળજી ધરમશીના સ્મરણાર્થે.
- ૬ “ સંખ્યા સિતરી સટીક ” શા. કલ્યાણજી ખુશાલ વેરાવલવાળા તરફથી.
- ૭ “ સમયસાર પ્રકરણુ સટીક ” શેઠ મોતીચંદ દેવચંદ માંગરોળવાળા તરફથી
- ૮ “ ગુરુગુણુષ્ટ ત્રિશિંકા સટીક ” શા. સોમચંદ ઉત્તમચંદ માંગરોળવાળા તર.
- ૯ “ ષટસ્થાનક પ્ર-સટીક ” શા. પ્રેમજી નાગરદાસની માતુશ્રી બાઈ રળીયાત બાઈ માંગરોળવાળા તરફથી.
- ૧૦ “ ચૈત્યવંદન મહાભાષ્ય ” શા. કુલચંદ વેલજી માંગરોળવાળા તરફ.
- ૧૧ “ સુસુખાદિમિત્ર ચતુષ્ક કથા ” શા. ઉત્તમચંદ હીરજી પ્રભાસપાટણવાળા.
- ૧૨ “ પડાવશ્યક વૃત્તિ નમિસા-કૃત ” શા. હરખચંદ મકનજી પ્રભાસપાટણવાળા
- ૧૩ “ પેથક આજણુ પ્રબંધ ” શા. મોહનદાસ વસનજી પોરબંદરવાળા.ત.
- ૧૪ “ પુત્યધન ચરિત્ર ” શા. મનસુખભાઈ લલ્લુભાઈ પેથાપુરવાળા.
- ૧૫ “ કુમારપાળ પ્રબંધ ” } શેઠ લલ્લુભાઈ નથુભાઈ પાટણવાળા તરફ.
- (શ્રી જિન મંડનગણી કૃત)
- ૧૬ “ સંસ્તારક પ્રકીર્ણુ સટીક ” શા. ધરમશી ગોવીંદજી માંગરોળવાળા.ત.
- ૧૭ “ શ્રાવકધર્મ વિવિધ પ્રકરણુ સટીક ” શા. જમનાદાસ મોરારજી માંગરોળવાળા
- ૧૮ “ અષ્ટકજી, ઉપાધ્યાયજી મહારાજ શ્રી યશોવિજયજી કૃત મૂલ;અને શ્રીમદ્ દેવ-ચંદ્રજી મહારાજ કૃત જ્ઞાનમંજરી ટીકા સહિત
- ૧૯ “ કલ્પસૂત્ર સુખોચિક ટીકા ” શા. ચુનીલાલ સાકરચંદ પાટણવાળા તર.
- ૨૦ “ પ્રાચીન ચારકર્મ ગ્રંથ ટીકાસાથે ” શેઠ પ્રેમચંદ અવેરચંદ પાટણવાળા તરફથી

- ૨૧ “ધર્મ પરીક્ષા શ્રીજિનમંડનગણી કૃત” જે શ્રાવિકાઓ પાટણુ તરફથી.
 ૨૨ “સમાચારી સટીક શ્રીમદ્. શા. લલ્લુભાઈ ખુમચંદની વિધવા જેન
 યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયજી કૃત ” મેનાભાઈ પાટણુવાળા તરફથી.
 ૨૩ “ઉપદેશ સમ્પતિકા ” બહેન વીજળીભાઈ વડોદરાવાળા તરફથી
 ૨૪ “પંચ નિગ્રંથી સાવચૂરિ.
 ૨૫ “પર્યંત આરાધના સાવચૂરિ.
 ૨૬ “પ્રજ્ઞાપના તૃતીયપદ સંગ્રહજી સાવચૂરિ.
 ૨૭ “અધોદય સત્તા પ્રકરણુ સાવચૂરિ.

- ૨૮ “પંચ સંગ્રહ ” શેઠ રતનજી વીરજી ભાવનગરવાળા તરફથી
 ૨૯ “શ્રાદ્ધ વિધિ. શા. જીવજીભાઈ જેયંદ ગોધાવાળા તરફથી
 ૩૦ “પ્રતિમા શતક લઘુ ટીકા. ” શા. ગોવિંદજી વિકુલનાથ વાળુકડવાળા તરફથી
 ૩૧ “પડ્દર્શન સમુચ્ચય શેઠ જીવજીભાઈ જેયંદ ગોધાવાળા તરફથી.
 ૩૨ “શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્ર ” શ્રીમદ્ ભાવવિજયજી ગણીકૃત ટીકા બાળુ સાહેબ
 ચુનીલાલજી પન્નાલાલજી મુંબઈવાળા તરફથી.
 ૩૩ “બૃહત સંઘયજી શ્રી જિનભદ્રજી
 ક્ષમા શ્રમણુ કૃત. ” એક સલા તરફથી
 ૩૪ “જીવાનુશાસન સટીક શા. મગનચંદ ઉમેદચંદની વિધવા બાઈ
 ચંદન પાટણુવાળા તરફથી.
 ૩૫ “ક્ષેત્ર સમાસટીકા ” શેઠ અમૃતલાલ છગનલાલ ભાવનગરવાળા તરફથી
 ૩૬ “કુવલયમાલા [સંસ્કૃત] ”
 ૩૭ ધર્મીલ ચરિત્ર } એક શ્રાવક તરફથી
 ૩૮ ધર્મા ચરિત્ર }

એકલા ભાષાંતરના છપાતા ગ્રંથો.

- ૩૯ “શ્રાદ્ધગુણ વિવરણુ ” (ભાષાંતર) વોરા હડીસંગભાઈ ઝવેરચંદ ભાવનગરવાળા
 ૪૦ “તપાવલી (તપ મહોદધિ)” શેઠ આણંદજી પરશોત્તમના તરફથી. વિધિ વિ-
 ધાન સહિત ગુજરાતીમાં પ્રત આકારે.
 ૪૧ “પૂજા સંગ્રહ ” પૂજ્યાપાદ ન્યાયાલોનિધિ શ્રીમદ્ વિજયનાથસૂરિ (આરમા-
 રામજી) મહારાજ કૃત તથા મુનિરાજ શ્રી વલ્લભવિજયજી મહારાજ કૃત)

ઉપરના ગ્રંથો સિવાય બીજા ગ્રંથોની પણ યોજના થાય છે, તેની પણ જાહેર
 ખબર હવે પછી આપવામાં આવશે.